ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

ΕΠΙΚΑΙΡΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
Γ. ΜΑΝΟΥΣΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

Γραφεῖα, Κουρσούμ χάν, ἀριθμ. 3 | *Ἕκαστον φύλλον παράδες 20.*

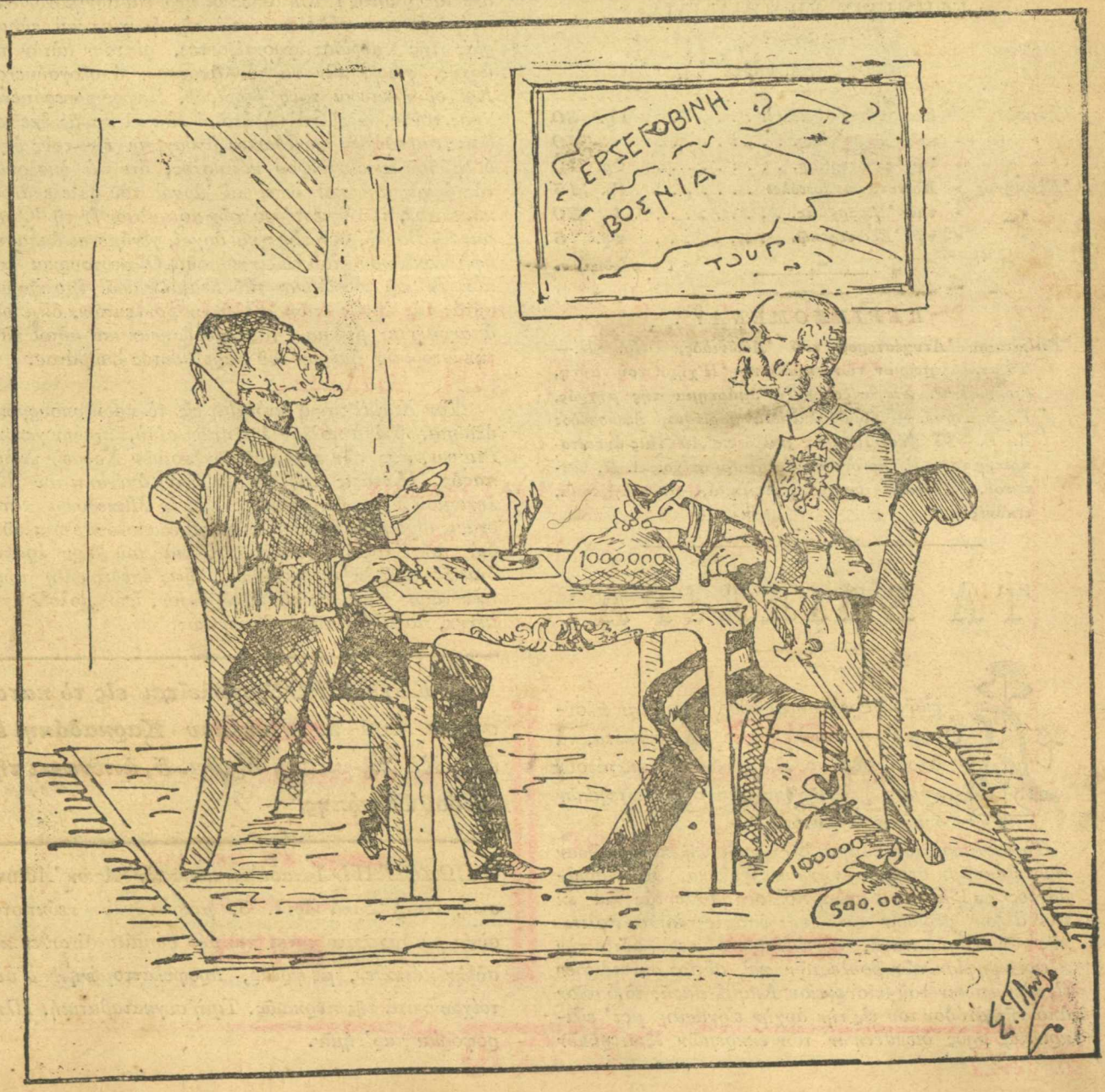

— *Ὁρίστε, κύριε, καὶ νὰ ἐξοφλοῦμε . . .*

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἐπειδὴ μετεφέραμεν τὸ τυπογραφεῖόν μας καὶ τὰ γραφεῖα τοῦ «Ἐπικαίρου» εἰς Γαλατᾶ, Κουρσοὺμ χάν, ἀριθ. 3, ἠναγκάσθημεν νὰ διακόψωμεν ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα τὴν ἔκδοσιν τοῦ φύλλου. Εἰς τὸ ἑξῆς θὰ ἐκδίδηται τακτικώτατα κατὰ Σάββατον καλλιτεχνικώτερον καὶ ἐπὶ ἀρίστου χάρτου.

Ὅσοι ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἐπιθυμοῦν νὰ ἐγγράφωνται συνδρομηταὶ ἀποστέλλεται αὐτοῖς δωρεὰν ἓν φύλλον τοῦ «Ἐπικαίρου» ὡς δεῖγμα.

Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι διὰ τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικόν.

Ο "ΕΠΙΚΑΙΡΟΣ"

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐτησία	ἐν Κωνσταντινουπόλει	Γρ.	30
»	» ταῖς Ἐπαρχίαις	»	40
»	» τῷ Ἐξωτερικῷ	Φρ.	10
Ἑξάμηνος	» Κωνσταντινουπόλει	Γρ.	15
»	» ταῖς Ἐπαρχίαις	»	20
»	» τῷ Ἐξωτερικῷ	Φρ.	5

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

Ἐπίκαιρα.—Ἀτυχέστερος τοῦ Ἀδώνιδος, Ἡρ. Π.—Τὸ συλλαλητήριον τῶν σκύλλων.—Ἡ χήρα τοῦ ιαύτη, (ποίημα) Φ. Στεφανίδου.—Τὸ ἁμάρτημα τῆς μητρός, Γ. Βιζυηνοῦ. — Συμβουλαὶ διὰ κορίτσια, Δεσποινίδος Δ. Ε.—Τὸ Νέον Πνεῦμα καὶ ὁ ἐν Ἀθήναις ἀνταποκριτής του, Γ. Μανούσου.—Ἀρχαῖοι στίχοι, Δ. Π. Φωτεινοῦ.—Πεννιές, ἀστεῖα, γνωμικά, ἀλληλογραφία, εἰκόνες.

ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Αἱ δύο παρελθοῦσαι ἑβδομάδες ἦσαν πλούσιαι εἰς σπουδαῖα ἐσωτερικὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα οὐδόλως ἀπίθανον νὰ ἐπιδράσουν οὕτως ἢ ἄλλως καὶ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ἡμῶν πραγμάτων.

Τὸ νεοτουρκικὸν κόμμα ἐν τῇ Βουλῇ κατορθῶσαν τὴν τελευταίαν στιγμὴν τῆς συνεδριάσεως τοῦ παρελθόντος σαββάτου νὰ πείσῃ πολλοὺς βουλευτὰς καὶ ἐκ τῶν ἄλλων μερίδων περὶ τῆς ὑπόπτου δῆθεν πολιτικῆς τοῦ Κιαμὶλ πασᾶ, συνεκέντρωσε περὶ αὐτὸ τὴν πλειονοψηφίαν τῶν βουλευτῶν καὶ οὕτως συνετέλεσεν εἰς νὴν πτῶσιν τοῦ ὑπουργείου Κιαμὶλ πασᾶ, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τῆς ἀνόδου του εἰς τὴν ἀρχὴν εἰργάσθη μετ' εἰλικρινείας πρὸς διευθέτησιν τῶν ἐκκρεμῶν ἐξωτερικῶν ζητημάτων, καθὼς καὶ τῶν ἐσωτερικῶν ἀνωμαλιῶν.

Δυστυχῶς ἐναντίον τοῦ Κιαμὶλ πασᾶ, ὅστις ἴσως εἶναι ὁ μόνος τῶν διπλωματῶν Τούρκων, ὁ κεκτημένος τὰς συμπαθείας καὶ τὴν ὑπόληψιν τῆς Εὐρώπης —πρᾶγμα τὸ ὁποῖον πολὺ ἔχει νὰ κάμῃ κατὰ τὰς χαλεπὰς αὐτὰς στιγμάς, ἃς διέρχεται ἡ χώρα μας— ἐψήφισαν καὶ οἱ περισσότεροι τῶν ἡμετέρων καὶ Ἀρμενίων, οἵτινες χθὲς ἔτι ἐπεδοκίμασαν θορυβωδῶς καὶ μετὰ χειροκροτημάτων τὴν συνετὴν αὐτοῦ πολιτείαν. Ἡ τοιαύτη ἀδικαιολόγητος πρᾶξις τῶν ἡμετέρων πρὸ πάντων ἀποδεικνύει μίαν ἔτι φοράν, ὅτι εἰσῆλθον εἰς τὴν Βουλὴν ἄνευ προδιαγεγραμμένου προγράμματος καὶ πολύ, πάρα πολὺ ἀμελέτητοι. Διατί ἐζητεῖτο ὑπὸ τῶν σωβινιστῶν νεοτούρκων ἡ πτῶσις τοῦ Κιαμὶλ πασᾶ; Ἐπὶ τῆς πρωθυπουργίας αὐτοῦ δὲν διηυθετήθη τὸ βοσνιακὸν ζήτημα; Ἐπὶ τῆς πρωθυπουργίας αὐτοῦ δὲν ἔλαβε σχεδὸν τέλος ἠβουλγαρικὴ ὑπόθεσις, ἥτις ἐὰν κακῶς διεχειρίζετο, ἠδύνατο νὰ φέρῃ ὀλεθρίας περιπλοκὰς εἰς τὸ ἔθνος καὶ ἴσως, ἴσως δυστύχημα ἀνεπανόρθωτον; Καὶ ὅμως οἱ περὶ ἑαυτῶν μόνον σκεπτόμενοι καὶ οὐδόλως περὶ τῆς ἡσυχίας καὶ εὐημερίας τῆς πατρίδος φροντίζοντες, ρίπτουν αὐτὸν τῆς ἀρχῆς, χωρὶς κἂν νὰ τὸν ἀκούσουν ἀπολογούμενον. Καὶ οἱ ἡμέτεροι τοὺς βοηθοῦν, ἐλαφρῶς φερόμενοι, πρὸς τοῦτο, ὡσεὶ νὰ μὴ ἦτο ὁ Κιαμὶλ πασᾶς ἐκεῖνος, ὅστις παρεδέχθη καὶ ἔδωκεν ὑπόσχεσιν εἰς τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ φιλελευθέρου κόμματος, ὅτι θὰ ἠκολούθει τὰς ἀρχάς του καὶ ὡσεὶ αἱ ἀρχαὶ τοῦ φιλελευθέρου κόμματος, τοῦ ὑγιεστέρου τῶν κομμάτων ἐν τῇ Ὀθωμανικῇ Βουλῇ, δὲν εἶναι καὶ ἀρχαί, γενόμεναι ἀσπασταὶ ὑφ' ὁλοκλήρου τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Οἱ νεότουρκοι λοιπὸν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Κιαμὶλ πασᾶ ἐπολέμησαν αὐτὰς τὰς ἀρχὰς τῶν Ἑλλήνων βουλευτῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπατηθέντες βέβαια, τὰς ἐπολέμησαν καὶ αὐτοὶ κατὰ τὴν ἱστορικὴν ἡμέραν τοῦ παρελθόντος σαββάτου.

Τὸν Κιαμὶλ πασᾶ διεδέχθη εἰς τὸ πρωθυπουργικὸν ἀξίωμα, ὁ ἀπὸ πολλοῦ ἐπιζητῶν αὐτό, πρώην γενικὸς ἐπιθεωρητὴς τῶν εὐρωπαϊκῶν νομῶν Χουσεὶν Χιλμῆ πασᾶς. Ἡ στάσις τοῦ νέου βεζύρου ἀπέναντι τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἶναι ἤδη γνωστή. Ἡ ἐν Μακεδονίᾳ κατάστασις ὡμίλησεν ἤδη πολλάκις καὶ ἐξακολουθεῖ ὁμιλοῦσα διὰ τοῦ ἐντονωτέρου τρόπου, διὰ τοῦ ἰδίου τρόπου ὁμιλεῖ καὶ ἡ ἐν Ἱεροσολύμοις, ἥτις ἐπεδεινώθη τώρα τελευταίως χάρις εἰς τὴν ἀνεξήγητον, ἴσως πολὺ ἐξ ηγημένην, πολιτικὴν τῆς κυβερνήσεως.

Ο ΕΠΙΚΑΙΡΟΣ πωλεῖται εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κ. Νικολάου Καρκαδάκη ἐν ὁδῷ Χαμὰλ-μπασῇ ἀριθμ. 5, ἀπέναντι τῆς διόδου Εὐρώπης.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ἐν Ταταούλοις παρὰ τὸν Ἅγιον Ἀθανάσιον, ὁδὸς Σακᾶ ἀριθ. 8, μικρὰ ξυλίνη νεόκτιστος οἰκία μὲ δύο πατώματια καὶ δύο δωμάτια ἄνωθεν καὶ αὐλὴν κάτωθεν, μὲ φρέαρ, προφυλαττομένη ὑπὸ δύο τοίχων κατὰ τῆς πυρκαϊᾶς. Τιμὴ συγκαταβατική. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΑΤΥΧΕΣΤΕΡΟΣ

ΤΟΥ ΑΔΩΝΙΔΟΣ

Χωρὶς νὰ ἦμαι ἐκκεντρικὸς ἔτρεφα πάντοτε μίαν ἰδιάζουσαν ἐκτίμησιν πρὸς τοὺς ἰδιοτρόπους τύπους καὶ δι' αὐτό, δράττομαι τῆς εὐκαιρίας τοῦ ν' ἀπονείμω τὴν εὐγνωμοσύνην μου εἰς τὴν τύχην, ἡ ὁποία, εἶναι ἀλήθεια, οὐδέποτε μὲν ἐφρόντισε νὰ μοῦ χαρίσῃ κἀνένα πρῶτον λαχνόν, ἔσχεν ὅμως πάντοτε τὴν πρόνοιαν νὰ μοῦ προμηθεύῃ τοὺς πιὸ ἀλαμπουρνέζικους ἀνθρώπους ὡς φίλους, μὲ τρόπον ὥστε, ἐὰν ἔκρινα τὸν κόσμον ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποῦ ἐσχετίσθην καὶ γνωρίζω, θὰ ἠμποροῦσα νὰ ὑποθέσω μὲ τὰ σωστά μου ὅτι ὅλοι οἱ βροτοὶ ἔχουν κάποιον λογαριασμὸν ἐκκρεμῆ μὲ τὴν μαδὰμ Μιχαλοῦ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ προκαλοῦσε τὰς δικαίας διαμαρτυρίας τῶν χ' ὰ να γνω στῶν μου ἐπὶ τῇ καταπατήσει τῶν ἐθνικῶν των προνομίων καὶ θὰ ἀνέτρεπεν ἄρδην τὴν περὶ μεγαλοφυῶν ἀνδρῶν θεωρίαν τοῦ Λομπρόζου, καθ' ἥν, ἡ παραφροσύνη τυγχάνει χαρακτηριστικὸν προσὸν τῶν μεγάλων νόων.

Σμυρνιοποῦλα.

Τοὐναντίον οἱ φίλοι μου ὑπῆρξαν ἀνέκαθεν καὶ εἶναι πάντοτε πολὺ σοβαροὶ ἄνθρωποι καὶ κατὰ συνέπειαν σωστοὶ ἀντίποδες τῆς μεγαλοφυΐας. Τὸ μόνον χάρισμά των εἶναι κάτι μικροαδυναμίαι, ποῦ ἀπαντοῦν εἰς κάθε ἄνθρωπον, ἀλλὰ κάπως ὑπερβολικαί, τοῦθ' ὅπερ μοῦ τοὺς καθιστᾷ περισσότερον προσφιλεῖς καὶ ἐξ ἴσου πολυτίμους, οὕτως ὥστε θά μου ἦτο ἀδύνατον νὰ δώσω τὴν προτίμησίν μου εἰς ἕνα προκειμένου νά τον θυσιάσω δι' ἄλλον. Μὰ πέστε μου, δι' ὄνομα Θεοῦ! Πῶς θὰ μποροῦσα ἔξαφνα ν' ἀντικαταστήσω τὸν Ἄγγελον, ποῦ τρέμει διὰ τὸ παραμικρὸν ρεῦμα τοῦ ἀέρος καὶ δὲν θά μ' ἔκαμνε καμμιὰ ἔκπληξιν ἂν τον ἔβλεπα κουκουλωμένο μὲ τὴν γούνα του κοντὰ στὴ θερμάστρα κατὰ τὰ κυνικὰ καύματα, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ μ' ἐκπλήξῃ ἂν τὸν συναντήσω νὰ κυνηγᾷ πάπιες μέσα στὸ χιόνι καὶ στὸν βοριᾶ ὑπὸ θερμοκρασίαν 10 κάτω ἀπ' τὸ μηδενικό; Μήπως μὲ τὸν Κώστα, ποῦ κάμνει ἕξη φορεσιὲς τὸν χρόνο καὶ ἔχει τὴν μανία νὰ φορῇ πάντοτε ξεθωριασμένο καπέλλο; Μήπως μὲ τὸν Γιάννη, ποῦ παρακολουθεῖ τὴν παγκόσμιον πολιτικὴν ἀναγινώσκων μετὰ κατανύξεως τὰς ἐπιφυλλίδας ὅλων τῶν ἐγχωρίων ἐφημερίδων; Μήπως μὲ τὸν Πέτρο; ποῦ δὲν μπορεῖ ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια του τὸ πρωὶ ἂν δὲν κάτσῃ πρῶτα στὸ στόμα του τὸ τσιγάρο, τὸ ὁποῖον μετ' εὐλαβείας κρατεῖ ἄσβεστον εἰς τὰ χείλη του μέχρι μεσημβρίας, ἀλλ' ἀηδιάζει, πνίγεται καὶ τὸν πιάνει βήχας, ἂν δοκιμάσῃ νὰ καπνίσῃ κἀνεὶς κοντά του μετὰ τὸ μεσημέρι, ὄχι μὲ τὸν Νῖκο, ποῦ .... Μὰ σταθῆτε. Αὐτός, θαρρῶ, τοὺς περνᾷ ὅλους καὶ ἀξίζει νὰ μάθετε τὸ κάζο του, μ' ὅλας του τὰς λεπτομερείας.

Ἤμεθα παιδικοὶ φίλοι καὶ τὸ αἴτιον, ποῦ με συνέδεσε μαζῆ του, ἦτο ἡ ἀδυναμία του νὰ πέρνῃ τακτικὰ μετρίως ἢ μηδὲν εἰς τὰ μαθήματα καὶ νὰ βγαίνῃ πρῶτος εἰς τὰς ἐξετάσεις. Ὅταν ἀπὸ τὸ δημοτικὸν περάσαμεν εἰς τὴν Μ. Σχολήν, ὁ μακαρίτης Χουρμουζιάδης

ἐγκαίρως ἐκτιμήσας τὴν μανίαν τοῦ φίλου μου, κατήντησε νά τον βάζῃ τακτικὰ ἀπὸ ἓν «ἐπιούσιον μηδενικὸ» τὴν ἡμέρα, χωρὶς μάλιστα νὰ ἐξετάζῃ ἂν ὁ Νῖκος ἦτο καὶ παρὼν εἰς τὸ μάθημα. Ἔτσι ὁ ἀφιλότιμος κατώρθωσε νὰ καταρρίψῃ τὸ παγκόσμιον ρεκὸρ καὶ τῆς ἐμῆς μετριότητος, ὁ ὁποῖος ἠὐτύχησα ν' ἀποκτήσω μόνον 178 μηδενικὰ μπροστὰ εἰς τὰ 185 ποῦ με ἅρπαξε διὰ δόλου. Μία ἄλλη ἀρετὴ τοῦ Νίκου ἦτο ἡ ἀδυναμία του πρὸς τὸ ὡραῖον φῦλον. Τοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ κακοκαρδίσῃ κορίτσι καὶ δι' αὐτὸ κατήντησε νὰ κρατῇ ἀλληλογραφίαν μὲ 37 Ζαππίδας.

Πέρασαν ἀπὸ τότε χρόνια... καὶ τώρα γεροντοπαλλήκαρα τριάκοντα περιπλομένων ἐνιαυτῶν, ἀναπολοῦμεν συχνὰ τὸ εὐτυχισμένο παρελθὸν καὶ κλαῖμε σὰν κτήνη καὶ γελοῦμε σὰν Ὁμηρικοὶ θεοὶ μὲ τὰς ἀναμνήσεις τῆς χρυσῆς ἐκείνης ἐποχῆς διὰ νὰ ξεχάσουμε κἄποτε τοὺς περισπασμοὺς τοῦ περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνος, ὃν διεξάγομεν ἐγὼ μὲν σκαρώνων ἀριστουργήματα, οἷον τὸ παρόν, ἐκεῖνος δὲ συγγράφων ἐρωτικὰς ἐπιστολὰς πρὸς τὸν ἑαυτοῦ γεννήτορα, ὅστις ἐξασκεῖ τὸ ἔντιμον ἐπάγγελμα τοῦ εἰσοδηματίου, καὶ συρράπτων κοιλιές, τὰς ὁποίας σχίζει διὰ νὰ κάμῃ φανάρια, μὲ τὸν ἀγαθὸν σκοπὸν τοῦ ν' ἀπαλλάξῃ τοὺς κατόχους των ἀπὸ πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν.

Μιὰ φορὰ, ἐν τούτοις, ὁ ἄνθρωπός μου ἐπεχείρησε νὰ δοκιμάσῃ τὴν πέννα του καὶ ἐπὶ χάρτου φιλολογικῆς χρήσεως. Χμ! τὴ θυμοῦμαι ἀκόμη τὴν ἱστορία καὶ ἀποτελεῖ μάλιστα ἓν ἀπὸ τὰ καλήτερα κομμάτια τοῦ χειμωνιάτικου ρεπερτουάρ μας.

Νά σου κ' ἔρχεται ἕνα βράδυ σπίτι σὰν κἀνένας ποῦ τὸν κυνηγοῦν τέσσαρα τάγματα ἱππικοῦ. Ἦτο λαχανιασμένος. Ἡ ὄψις του προέδιδε μεγάλην σύγχισιν. Τρόμαξα.

— Τί ἔχεις Νῖκο;

Ἔπεσε στεναζων εἰς τὸν σοφᾶ καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

— Διάβολε!

Τὰ δάκρυά του μὲ καθησύχασαν ἀμέσως. Δὲν ξεύρω διατί μὲ καταλαμβάνει ἀκράτητος ἱλαρότης ὅταν βλέπω νὰ κλαῖνε.

— Μήπως εἶσαι ἐρωτευμένος, πουλάκι μου;

Μ' ἐκύτταξε μὲ ἱκετευτικὸν βλέμμα.

— Εἶμαι δυστυχής, εἶπε.

— Ὅπως ὅλοι οἱ ἐρωτευμένοι.

Σηκώθηκεν ἐξηγριωμένος.

— Γελᾷς! ἐφώναξε.

— Τί λόγος...

Μ' ἐκύτταξε μὲ οἶκτον.

— Εἶσαι πολὺ πεζὸς, ἐξηκολούθησε, καὶ μετανοῶ ποῦ ἦλθα νὰ ζητήσω κοντάσου τὴν ἀνακούφισιν ποῦ χρειάζομαι!

— Μὰ, χρυσό μου! Εἶπα, χαϊδεύων τὰ μαλλιά του, ξεύρεις τὴν ἀπειρίαν μου εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα. Τί διάβολο λοιπὸν παραξενεύεσαι τοὺς τρόπους μου;

Ἡ χειρομάλαξις τὸν ἐμαλάκωσε καὶ μ' ἕνα στεναγμὸν, ποῦ εἰς μάτην προσπάθησα διὰ νὰ μὴ ἀποδώσω μὲ ἰσοβαρῆ γέλωτα, εἶπεν:

— Ἡ περίπτωσίς μου εἶναι ὅλως διόλου ἐξαιρετική.

— Χμ! Ὅπως ὅλων τῶν ἐρωτευμένων! Κατόπιν; Περιμένω νὰ διαμαρτυρηθῇς καὶ νὰ μὲ βεβαιώσῃς ὅτι τὸ ἴνδαλμα τὸ ἰδανικὸν καὶ ἐν ὀλίγοις τὸ θηλυκὸν τῆς λατρείας σου, εἶναι τὸ τελειότερον πλάσμα ποῦ ἐφαντάσθη ὁ δημιουργός. Σὲ πιστεύω ἐκ τῶν προτέρων, ἀγάπη μου καὶ λυποῦμαι πολὺ ποῦ ἦλθες νὰ διακόψῃς γι' αὐτὰ μιά τόσο σπουδαία ἐργασία ποῦ εἶχα ἀρχίσῃ, ἐργασία ποῦ θὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ πληρώσω τὸ νοῖκι καὶ τὰ πενῆντα φράγκα ποῦ σὲ χρεωστῶ, ἐνῷ μποροῦσες νὰ μὲ ἀπασχολήσῃς ἀλλοιώτικα, αὐτοκτονῶν ἢ νυμφευόμενος. Ὁρίστε; Μὰ τὸ κακὸν ἔγινε ποῦ ἔγινε πλέον. Γιὰ νὰ δοῦμε τί περιμένῃς τώρα ἀπὸ μένα. Ξεύρεις ὅτι δὲν εἶμαι οὔτε προξενήτης, οὔτε... ξεύρω καὶ ἐγὼ Ὑποθέτω ὅτι τὸ κροῦσμα προέρχεται ἀπὸ καμμιὰ γνωστὴ ἢ ἄγνωστη κόρη, πανδρεμμένη, χήρα.... ἐκτὸς ἂν ἦναι ζωντοχήρα.

Μὲ ἤκουε μὲ προφανῆ περιφρόνησιν.

— Τί πεζὸς ποῦ εἶσαι....

— Μὰ τί; Μήπως, ἄλλως τε, τὸ ἀρνοῦμαι; Ἀλλὰ τώρα δὲν πρόκειται δι' αὐτὸ, θαρρῶ. Τὸ ζήτημα εἶναι ἂν ἡ μικρὴ εἶναι τόσον ἀπρόσιτος, γιατ' ἀπελπίζεσαι ἔτσι.

— Κάτι περισσότερον, εἶπέ.

Αἴ! μὰ ἦτο πολύ!

— Νάτα μας τώρα! Μπᾶς καὶ ἦλθες νὰ μὲ ἀναγγείλῃς ὅτι ἀποτελεῖς καμμιὰ δευτέρα ἔκδοσιν Ruy Blas;

— Εἴθε νὰ ἦτο αὐτό! ἀνέκραξε μὲ ἀπελπισίαν. Τὸ πρᾶγμα καθίστατο σοβαρὸν καὶ καλὸ κακὸ ἔφερα τὴν χεῖρα πρὸς τὴν τσέπη τοῦ περιστρόφου μου διὰ νὰ ὑπερασπισθῶ τοὐλάχιστον τὴν ζωήν μου ἐν περιπτώσει καθ' ἣν θὰ ὡρμοῦσε νὰ μὲ πνίξῃ καὶ τοῦ ἔδειξα ἐπιτακτικῶς τὴν πόρτα.

— Σὲ διατάσσω νὰ ξεκουμπιστῇς ἀποδῶ, ἐφώναξα.

Ἐχαμογέλασε πικρά.

— Εἶμαι τρελλός, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ὄχι... δηλαδή...

Χωρὶς κἂν νὰ φροντίσῃ νὰ διαμαρτυρηθῇ, ὅπως θὰ ἔκαμνεν ἄλλως τε εἰς τὴν θέσιν του κάθε τρελλὸς σεβόμενος ἑαυτόν, ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓν ὀγκῶδες τετράδιον καὶ ἤρχισε νὰ διαβάζῃ μὲ ὕφος ρεμβῶδες καὶ παθητικόν. Ἦτο ἕνα μυθιστόρημα, εἰς τὸ ὁποῖον περιέγραφε προφανῶς τὰς περιπετείας τοῦ ἔρωτός του. Ἐδιάβασεν, ἐδιάβασε καὶ ἡ ἀνάγνωσις ἐξηκολούθει ἀτέλειωτη καὶ ἐγὼ τὸν ἠκροώμην καπνίζων, χασμώμενος, καὶ ροφῶν κἄπου-κἄπου ἀπὸ καμμιὰ ρουφηξιὰ τσαΐ ἢ κονιάκ. Ἐπρόκειτο, φυσικά, διὰ δύο ἐραστάς. Ἠγαπήθησαν, φυσικά, μ' ἕνα ἀπὸ τοὺς καθιερωμένους τύπους εἰς τὸν χορὸν ἢ ἀπὸ τὸ παράθυρον...

δὲν ἐνθυμοῦμαι καὶ καλά, πρὸς μεγάλην ἀπελπισίαν τοῦ φίλου μου, ὁ ὁποῖος καταγίνεται καὶ τώρα ἀκόμη, μετὰ παρέλευσιν δέκα ἐτῶν ἀπὸ τοῦ γεγονότος, νὰ διατείνεται ὅτι ἤτανε εἰς τὸν χορὸν ὅταν ἐγὼ λέγω ὅτι ἦτο ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ τἀνάπαλιν. Ἐκεῖνο ὅμως ποῦ μ' ἐπείραζε τὰ νεῦρα ἦτο ὅτι εἰς κάθε σελίδα ὁ φίλος δὲν ἔχανε τὴν εὐκαιρίαν νὰ προσθέτῃ καὶ ἀπὸ μίαν ἀρετὴν εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τῆς ἡρωίδος του, μὲ τρόπον ὥστε κατήντησε νὰ τὴν καταστήσῃ τύπον ἐρωμένης μέχρι κωμικότητος τέλειον. Ἀφίνω τὴν καλλονὴν ποῦ τὴν ἐζωγράφιζε μὲ ὅλα τὰ χρώματα τοῦ Ραφαήλ, τοῦ Léonard de Vinci καὶ ὅσων ἄλλων ζωγράφων καὶ ἁγιογράφων ὀνόματα ἔτυχε νὰ γνωρίζῃ καί... φαντασθῆτε τί χροιὰν ἠμποροῦν ν' ἀποδώσουν ὅλα τὰ χρώματα τῆς βαφικῆς βιομηχανίας, ἂν τ' ἀνακατώσῃ κἀνεὶς ἐπάνω εἰς τὴν ἀσπιλωτέραν ὀθόνην, ἔστω καὶ ἂν ἦναι ὁ καλήτερος τεχνίτης τοῦ κόσμου. Ἡ ἀνάγνωσις ἐξηκολούθει καὶ πήγαιναν νὰ συμπληρωθοῦν δύο ὧραι ἀφ' ὅτου εἶχεν ἀρχίσῃ ὅταν μετ' ἀνακουφίσεως, τὴν ὁποίαν θὰ ἐδοκίμασεν ὁ Κολόμβος ἅμα διέκρινε τὴν ἀναζητουμένην γῆν, ἤρχισα νὰ προβλέπω ἀπὸ τὴν φορὰν τῆς πλοκῆς τὸ μοιραῖον τέλος τοῦ ἔργου καὶ συνεκέντρωσα ὅλην τὴν ὑπομονὴν ποῦ μοῦ ἔμεινε μὲ τὴν ἀπόφασιν νά τον ἀκούσω μέχρι τέλους, ὅτε τὸν βλέπω ἔξαφνα νὰ σταματᾷ ἀκριβῶς εἰς τὸ σημεῖον ὅπου δὲν ἔμενε παρὰ νὰ εὐλογήσῃ τοὺς γάμους τῶν ἡρώων του καὶ ἔτσι νὰ ἡσυχάσουν καὶ αὐτοὶ καὶ ἐγώ.

— Κουράσθηκες; τὸν ἠρώτησα. Τρόντι ἦτο πολὺ καταβεβλημένος.

Ἔκλεισε τὸ τετράδιον καί με ἐκύτταξεν ἀτενῶς.

— Ἐδῶ σταματῶ, εἶπε.

— Αἴ, δέν σε μένει καὶ πολὺ ἐργασία... Μιὰ-δυὸ κόνδυλιὲς ὅσο νά τους παντρέψῃς καὶ πάει.

Ἀνετιν́αχθη ὡς νά ἤγγισε κἀνὲν ἠλεκτρικὸν σύρμα.

— Ἀδύνατον! ἐφώναξε.

— Ὁρίστε;

— Νά σου πῶ, μοῦ εἶπε μὲ ἀπόφασιν. Φαντάσου μιὰ κόρη, ποῦ ν' ἀνταποκρίνεται σὲ ὅλα σου τὰ ὄνειρα, σὲ ὅλας σου τὰς ἀπαιτήσεις ὡς καλλονὴ καὶ ὡς ψυχή, ἕνα πλάσμα τέλειον μπροστὰ εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ γονατίσῃ κάθε κοινὸν ἰδεῶδες, ἕνα εἶδος κόρης ἀγγέλου καὶ φαντάσου ἀκόμη ὅτι αὐτὸ τὸ ἀριστούργημα τῆς ἰδανικῆς τελειότητος ἔχει προσέτι καὶ μίαν μαγικὴν ἀρετήν να προλαμβάνῃ τὰς διαθέσεις τῆς ψυχῆς σου καί να συμμορφώνεται μὲ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ἑκάστοτε ψυχικῶν σου διαθέσεων, ὄχι ἀπὸ καθῆκον, ὄχι ἀπὸ οἶκτον ἢ ἀφοσίωσιν, ἀλλὰ τοὐναντίον ἀπὸ φυσικὴν ἀνάγκην, ὡς ἂν εἶχε μαζῆ σου μιὰ ψυχὴ κοινὴ καὶ μιὰν ἄλλη ὑποταγμένη σ' ἐκείνη!

— Τὸν ἤκουα χωρὶς νά τον καταλαβαίνω.

— Τί θἄκαμνες, ἐξηκολούθησεν, ἐὰν ἦσο κάτοχος ἑνὸς τέτοιου θησαυροῦ καὶ εὑρίσκεσο ἔξαφνα ὑποχρεωμένος νὰ τὸν παραχωρήσῃς εἰς ἕνα ἄλλον; Καὶ ἐπειδὴ ἡτοιμαζόμην ν' ἀποκριθῶ, μὲ διέκοψε μὲ κίνημα τραγικόν.

— Θὰ παραφρονοῦσες! Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ἴσως... ἀπὸ τὴν χαρά μου.

— Ὁμολογῶ, ἀπήντησε μειδιῶν, ὅτι τέτοιο πλάσμα οὔτε ὑπάρχει οὔτε ὑπῆρξέ ποτε... ἐν τούτοις...

— Γνωρίζεις καμμιὰ ἕτοιμη νὰ ὑποδυθῇ τὸν ρόλο. Πῆρε μιὰ ἔκφραση σαιξπηρείου ἥρωος καὶ ἡτοιμάζετο ἐξάπαντος νὰ ἐκστομίσῃ καμμιὰ κουταμάρα, ὅτε μιὰ ἰδέα ἔξαφνικὴ μ' ἔκαμε νὰ τὸν ἐρωτήσω.

— Βρέ, μπᾷς καὶ ζούλεψες τὴν τύχη κανενὸς Πυγμαλίωνος;

Συνήνωσε τὰς χεῖρας καὶ ἀνέκραξεν.

— Ὤ! εἴθε νὰ ἦτο αὐτό! Ὁ Πυγμαλίων, προσέθηκε σοβαρῶς, ἦτο, φίλε μου εὐτυχής, εὐτυχέστατος καὶ ἐν ὅσῳ ἀκόμη ἐλάτρευε τὸ ἄγαλμά του.... Ἠμποροῦσε τέλος πάντων νὰ τὸ ἀγκαλιάσῃ, νὰ τὸ φιλήσῃ.... Ἀλλ' ἐγώ, ἐξηκολούθησεν ὀλοφυρόμενος, εἶμαι ἀτυχέστερος καὶ τοῦ Ἀδώνιδος, ὁ ὁποῖος τὸ κάτω τῆς γραφῆς ἔπρεπε νὰ εἶναι εὐχαριστημένος, ἀφ' οὗ μποροῦσε νὰ βλέπῃ τοὐλάχιστον τὸ εἴδωλόν του μεσ' τὸ ποτάμι!

Μὲ πῆραν τὰ δαιμόνια!

— Μὰ μήπως, διάβολε, ἐφώναξα μὲ θυμὸν, αὐτὴ ἡ σκορδόπιστή σου εἶναι φκιασμένη ἀπὸ χιόνι γιὰ νὰ λυώσῃ μὲ τὰς περιπτύξεις σου, ἢ ἀπὸ χλωριοῦχον ἄργυρον γιὰ νὰ φοβᾶται τὸ φῶς! Δὲν μοῦ λὲς καλήτερα πῶς εἶναι ἄϋλος, γιὰ νὰ τελειώνουμε!

— Καὶ ἂν ἦτο... ἄϋλος; ἠρώτησε;

Ἦτο ἡ σειρά μου νὰ ἀναπέμψω στεναγμοὺς καὶ ἐπιφωνήσεις ἀπελπισίας.

— Βρὲ, τί μου ψάλλεις αὐτοῦ!

— Ἔλαβε στάσιν μελοδραματικοῦ ἥρωος εἰς τὴν τελευταίαν πρᾶξιν καὶ ἐβόησε·

— Μὰ δὲν καταλαβαίνεις λοιπὸν πῶς ἀγαπῶ, πῶς πάγω νὰ τρελλαθῶ διὰ τὴν.... ἡρωΐδα μου!

— ... Τὴν Ἕλλην, ἡ ὁποία πιθανώτατα ὀνομάζεται πραγματικῶς Ἑλένη, Ἄρτεμις, Τριανταφυλλιὰ ἢ καὶ Ἀσημένια!....

— Ἀπατᾶσαι, κύριε! ἐβρυχήθη.

— Πιθανὸν καὶ Σεβαστίτσα....

— Γελᾷς!

— Θεός φυλάξοι!

Κατελήφθη ἀπὸ λυγμοὺς καὶ μὲ φωνὴν διακοπτομένην μὲ εἶπε·

— Φίλε μου... ἀδελφέ μου... ἀγαπῶ... πλάσμα... ἀνύπαρκτον!

— Ἀνύπαρκτον! ὕψιστοι Θεοί.

— Ναί... εἶναι πλάσμα τῆς... φαντασίας μου.

Ἡρ. Π.

ΤΟ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ ΣΚΥΛΩΝ

Μέγας ἀναβρασμὸς τῶν σκύλων. — Σημειοῦνται ἐπιθέσεις ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων. — Τὸ σχίσιμο τοῦ παντελονιοῦ ἑνὸς κυρίου. — Ἡ συγκέντρωσις. — Ἡ ἐκκίνησις.—Οἱ σκύλες χαιρετοῦν χαριέντως. — Ἡ θριαμβευτικὴ παρέλασις πρὸ τῆς ἀγγλικῆς πρεσβείας. — Πρὸ τοῦ οἴκου τοῦ κ. Ρίτσου.—Μεγάλη συγκίνησις. — Ὁ λόγος τοῦ προέδρου. — Ὁ θερμότατος λόγος τοῦ κ. Ρίτσου.

Ὁ Κωστάκης ἐπανῆλθεν εἰς τὸ σπίτι μου τὴν ἐπαύριον κατὰ τὰς ἑνέα. Ὡς προεῖπα, ἡ συγκέντρωσις διὰ τὸ συλλαλητήριον θὰ ἐλάμβανε χώραν κατὰ τὰς 10 εὐρωπαϊστί.

— Τί χαμπάρια; ἠρώτησα τὸν φίλον μου.

— Ἄς τα, μοῦ ἀπήντησε μὲ σοβαρὸν τρόπον. Τὸ πρᾶγμα εἶναι πολὺ σπουδαῖον. Ἡ κίνησις ἔξω τῶν σκύλων εἶναι ἀσυνήθης, παρατηρεῖται μέγαλος ἀναβρασμός, τὰ πνεύματα εἶναι ἐξημμένα καὶ ἐσημειώθησαν μερικαὶ ἐπιθέσεις ἐναντίον τῶν διαβατῶν . . . . Ξέρεις, μερικοὶ ζωηροὶ σκύλοι δὲν ἠμποροῦν νὰ κρατήσουν τὸ μένος των, μ' ὅλας τὰς νουθεσίας τῶν ἐχεφρόνων. Μία μάλιστα ἐπίθεσις ἦτο τόσον ὁρμητική, ὥστε ἐσχίσθη τὸ πανταλόνιον μέχρι γόνατος ἑνὸς κυρίου.

— Μπρέ, διάβολε! Τὸ πρᾶγμα καθίσταται περισσότερον παρὰ σοβαρόν.

— Περὶ τούτου εἶμαι βέβαιος, ἀλλ' ἂς φύγωμεν, δὲν ἔχομεν καιρὸν διὰ χάσιμον. Πλησιάζουν δέκα.

— Ἐὰν ὅμως ὑποστῶμεν καμμίαν ἐπίθεσιν; Τί νὰ σοῦ πῶ, τὸ διάβημά μας τὸ βλέπω λιγάκι τολμηρόν.

— Ἔχουν τὴν γνώση οἱ φύλακες . . . εἶμαι ὡπλισμένος . . . . πάρε καὶ σὺ ὅ,τι ἔχεις, τουλάχιστον ἕνα χοντρὸ μπαστούνι.

Τὰ λόγια τοῦ φίλου μου μὲ ἔκαμαν νὰ δειλιάσω. Ἀλλὰ μοῦ ἐφαίνετο ἐξευτελιστικὸν νὰ φανερώσω τὸν φόβον μου. Προσεπάθησα νὰ νικήσω καὶ τὸν φόβον μου καὶ τοὺς δισταγμούς μου. Καὶ τοὺς ἐνίκησα. Ἔλαβα ἕνα χονδρὸ μπαστούνι καὶ ἐξήλθομεν εἰς τὸν δρόμον. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶχον καταληφθῆ ἀπὸ ἡρωϊσμόν, ἴσως ἀπὸ μένος πολεμικόν, τὸ ὁποῖον μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης οὐδέποτε εἶχον γνωρίσει.

Εἰς τοὺς δρόμους ἀπηντήσαμεν παράδοξα ἀληθῶς πράγματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἀναγινώσκουν οἱ μεταγενέστεροι εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ θὰ τὰ ἐκλαμβάνουν ὡς μύθους. Ὁλόκληρα καραβάνια σκύλων, φερόντων σημαίας ὅλων τῶν ἐθνῶν, διηυθύνοντο πρὸς τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως. Οἱ σκύλες τοὺς συνάδευον μέχρι τῶν ἐξόδων τῶν διαφόρων ὁδῶν καὶ ἐπέστρεφον πάλιν εἰς τὰ μέρη των, γαυγίζουσαι καὶ μουγκρίζουσαι ὅλαι μαζί. Φαίνεται ὅτι ὅπως αἱ ἰδικαί μας γυναῖκες ἔχουν τὸ ἐλάττωμα τῆς φλυαρίας — εἶναι ἀρά γε ἐλάττωμα — τὸ ἔχουν καὶ αἱ γυναῖκες τῶν σκύλων. Ὁ Κωστάκης μοῦ εἶπεν ὅτι ὁμιλοῦν περὶ τοῦ γενησομένου συλλαλητηρίου, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐννοήση τίποτα, διότι ὁμιλοῦν ὅλαι ταυτοχρόνως.

Μετ' ὀλίγον ἐφθάσαμεν εἰς τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως καὶ ἐτοποθετήθημεν εἰς τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον εὑρισκόμεθα τὴν προτεραίαν. Εὐτυχῶς κανεὶς τῶν εὐγενῶν συμπολιτῶν μας δὲν μᾶς πῆρε μυρωδιά.

Μυριάδες σκύλων ἦσαν συνηγμέναι ἐκεῖ. Γαυγίσματα, τρεχάματα, διαταγὰς ἠκούομεν. Ἐνόμιζέ τις ὅτι εὑρισκόμεθα εἰς πεδίον συγκροτηθησομένης μάχης. Τοιαύτη δὲ ἐπεδείχθη πειθαρχία ἐκ μέρους τῶν κατωτέρων πρὸς τοὺς ἀνωτέρους, ὥστε ἀκριβῶς εἰς τὰς δέκα καὶ ἡμίσειαν τὰ πάντα ἦσαν ἕτοιμα. Ἐπαναλαμβάνω ὅτι τὸ θέαμα ἦτο πολὺ περίεργον. Μέχρι σήμερον ἐνομίζαμεν ὅτι μόνον οἱ ἄνθρωποι εἶχον τὸ προτέρημα τῆς λογικότητος ἀφ' ἑνὸς καὶ τῆς διενεργείας συλλαλητηρίων ἀφ' ἑτέρου. Μέχρι σήμερον ὅμως εἴμεθα ἠπατημένοι.

Εἰς τὴν εὐρεῖαν πλατείαν τοῦ Πεδίου τοῦ Ἄρεως οἱ ἀξιότιμοι συμπολῖταί μας ἐτάχθησαν κατὰ τὴν ἑξῆς τάξιν: Προεπορεύετο ὁ ἀντιπρόσωπος Καλιοντζῆ Κουλοὺκ καὶ πρόεδρος τοῦ συλλαλητηρίου, ἔχων τὸ γενικὸν πρόσταγμα. Παραπλεύρως αὐτῶν ἔβαινε σκυθρωπὸς ὀλίγον καὶ πολὺ σοβαρὸς ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Τοπχανέ. Ἠκολούθουν ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀντιπρόσωποι καὶ 30,000 σκύλων, μετὰ σημαιῶν ὅλων τῶν ἐθνῶν καὶ δαφνῶν, ἀνηκόντων ὅλων εἰς τὸ ἄσχημον φῦλον, διότι, ὡς γνωρίζομεν ἤδη, δὲν ἐπετράπη ὑπὸ τοῦ προέδρου νὰ παρακολουθήσουν καὶ γυναῖκες. Πρέπει νὰ σημειώσωμεν χάριν τῆς ἱστορίας, ὅτι οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ τρυφεροῦ φύλου, ὅταν ἤκουσαν τὴν τοιαύτην διαταγὴν τοῦ προέδρου, διεμαρτυρήθησαν σφοδρῶς, ἀλλ' ἐπείσθησαν ἐπὶ τέλους ὑπὸ τῶν γεροντοτέρων, οἵτινες ἐπὶ τῇ περιστάσει ταύτῃ ἐξεφώνησαν πολλοὺς λόγους καὶ ἔψεξαν δριμύτατα τὴν ἀπείθειαν ταύτην τῶν γυναικῶν, αἵτινες τώρα τελευταίως ἤρχιζαν νὰ δηλητηριάζωνται μὲ τὸ δηλητήριον τῆς χειραφετήσεως.

Ἦτο ἀκριβῶς ἡ δεκάτη ὅτε στραφεὶς ὁ πρόεδρος ἐγαύγισε μὲ τρόπον ἐπιβλητικώτατον, δὲν θὰ ἦτο ἐπιβλητικώτερος ὁ τρόπος τοῦ Ναπολέοντος ὅταν ἐν Αὐστερλίσῃ ἔδιδε τὴν πρώτην διαταγὴν ὅπως ὁ στρατός του ὁρμήσῃ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Αἱ σημαῖαι τότε ἐφάνησαν κινούμεναι καὶ οἱ τετράποδες ἡμῶν συμπολῖται ἐκινήθησαν πρὸς τὴν μεσαίαν πύλην τοῦ Πεδίου τοῦ Ἄρεως. Ἡμεῖς τοὺς παρηκολουθήσαμεν μακρόθεν. Εἰς τοὺς κήπους τοῦ στρατῶνος τοῦ Ταξειμίου, συνωστίζονται χιλιάδες γυναικῶν — σκύλων ἐννοεῖται — καὶ ἐζητωκραύγαζαν μανιωδῶς. Αἱ γλυκεῖαι φωναί των ἔσειον τὸν ἀέρα καὶ οἱ τρυφεροί των ἐμπρόσθιοι πόδες ἐχαιρέτων πολὺ χαριέντως. Οἱ ἀποτελοῦντες τὸ συλλαλητήριον ἀπήντησαν ζωηρότερον εἰς τὰς ζητωκραυγὰς τῶν ἑτέρων ἡμίσεών των καὶ ὁ πρόεδρος στὰς καὶ χαιρετήσας πρῶτον διὰ τοῦ ποδὸς εἶπέ τινα, τὰ ὁποῖα ἡμεῖς δυστυχῶς δὲν ἠδυνήθημεν ν' ἀκούσωμεν. Τοὺς λόγους ὅμως τοῦ προέδρου ἐπηκολούθησε πανδαιμόνιον ζητωκραυγῶν, ποδοκροτημάτων καὶ τρεχαμάτων τρελλῶν, ἐξωφρενικῶν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τῶν ἐν τοῖς κήποις γυναικῶν. Πολλαὶ οὐραὶ ἐφάνησαν κινούμεναι καὶ πολλοὶ ὀφθαλμοὶ ἐκ τοῦ συλλαλητηρίου ἐστηλώθησαν πρὸς τὸ μέρος των. Ἡ φωνὴ τοῦ προέδρου, στεντορεία, ἠκούσθη καὶ πάλιν δίδουσα τὸ σημεῖον τῆς ἐξακολουθήσεως τῆς πορείας. Καὶ τὸ συλλαλητήριον ἐκινήθη ὡς ἓν σῶμα. Ἔβαινε βραδέως ἐπὶ τῆς Μεγάλης Ὁδοῦ. Εἰς τὰς ἐξόδους καὶ εἰσόδους τῶν διαμέσων ὁδῶν, ἵσταντο ἀναρίθμητες σκύλες καὶ ἔρραινον τοὺς διερχομένους μὲ φύλλα δάφνης καὶ κομφετί, τὸ ὁποῖον φαίνεται ἐσύναξαν ἀπὸ τὸν τελευταῖον χορὸν τῶν Κυριῶν. Εἰς ἑκάστην ὁδὸν ἐπανελαμβάνοντο τὰ ἴδια. Ζητωκραυγαὶ μανιώδεις, ποδοκροτήματα. Λόγοι τοῦ προέδρου καὶ ἀντίλογοι, φαίνεται, μερικῶν μορφωμένων ἀπὸ τοῦ θηλυκοῦ γένους τῶν σκύλων.

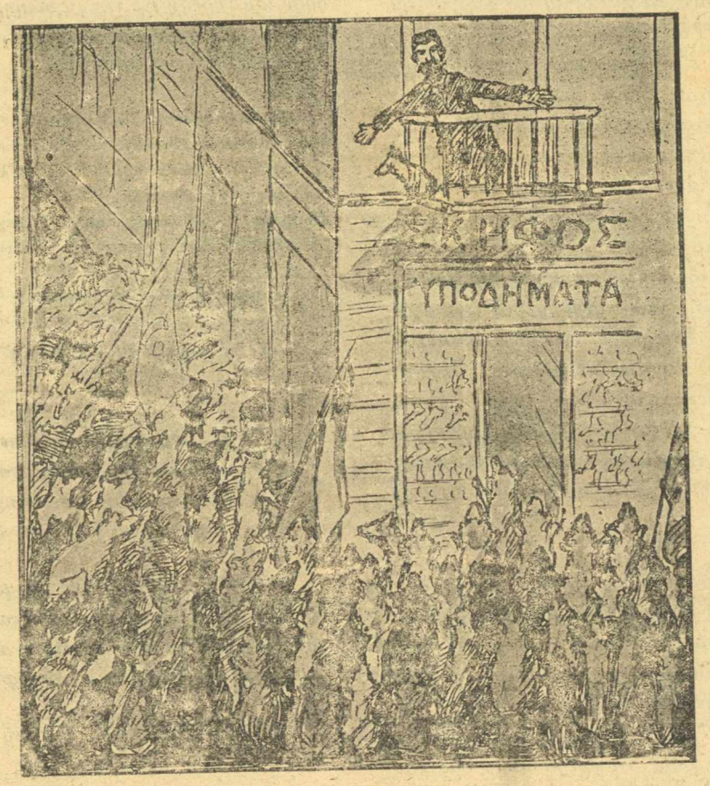

— . . . ἐμὲ καὶ τὸν φίλτατόν μου Μπούμπην.

Καὶ οὕτως τὸ συλλαλητήριον ἔφθασε πρὸ τῆς ἀγγλικῆς πρεσβείας. Κόσμος πολὺς ἐθεᾶτο μετ' ἐκπλήξεως τὴν τόσον παράδοξον ὅσον καὶ θριαμβευτικὴν παρέλασιν, χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἐννοήσῃ τίποτε. Πρὸ τῆς θύρας τῆς ἀγγλικῆς πρεσβείας ὁ πρόεδρος καὶ ἐκ Καλιοντζῆ-Κουλοὺκ ἀντιπρόσωπος εἶπέ τινα, τὰ ὁποῖα πάλιν ἡμεῖς ἕνεκα τῆς μακρᾶς ἀποστάσεως δὲν ἠμπορέσαμεν ν' ἀκούσωμεν. Παρετηρήσαμεν ὅμως κινήσεις τῶν σημαιῶν καὶ πρὸ πάντων τῶν ἀγγλικῶν καὶ ἐκ τούτου συμπεράναμεν ὅτι οἱ λόγοι τοῦ προέδρου δὲν ἦσαν ἐναντίοι τοῦ ἀγγλικοῦ ἔθνους. Καὶ τὸ συλλαλητήριον ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του. Διῆλθε πρὸ τῶν τοίχων τῆς πρεσβείας, ἐπροχώρησεν ὀλίγον καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν Γκλαβάνη. Ἐκεῖ ἔστη πρὸ ἀπαρτεμάντινος. Καὶ ἠκούσθη ὁλόκληρον ἐκεῖνο τὸ σκυλολόγιον νὰ γαυγίζῃ δαιμονιωδῶς, ὥστε μετὰ τρόμου ἐπρόβαλαν ὅλοι τὰς κεφαλὰς εἰς τὰ παράθυρα διαπυνθανόμενοι τὸ τί συμβαίνει. Εἷς ἐν τῶν παραθύρων ἐφάνη καὶ ἡ γενειοφόρος μορφὴ τοῦ κ. Ρίτσου. Αἱ ζητωκραυγαὶ τότε ἦσαν ἀπερίγραπτοι. Ἀλλ' ἔφθασαν εἰς τὸ διαπασῶν ὅτε ἐφάνη εἰς τὸ ἴδιον παράθυρον, ἔχων τοὺς ἐμπροσθίους πόδας ἐπὶ τῆς βάσεως αὐτοῦ ἐστηριγμένους κατὰ τὸ σύστημά του, ὁ Μπούμπης, ὁ σκύλος τοῦ κ. Ρίτσου.

Ὁ πρόεδρος μετ' ὀλίγον διὰ τρομεροῦ τινος γαυγισμοῦ ἐπέβαλε σιγὴν καὶ ἡσυχίαν. Ἔπειτα ἠκούσθη λέγων: Ἡμεῖς ἐπλησιάσαμεν ὅσον ἠδυνάμεθα περισσότερον διὰ νὰ ἀκούωμεν καλήτερα.

Κύριε,

Τὸ ἀνθρώπινον γένος κακὰ ἐπεβουλεύθη ἐναντίον μας. Ἐσκέφθη νὰ μᾶς καταστρέψῃ, νὰ καταστρέψῃ ἡμᾶς, οἵτινες οὐδὲν κακὸν ἐποιήσαμεν αὐτῷ, ἡμᾶς, οἵτινες εἴμεθα τὸ ἐκλεκτὸν γένος τοῦ Ὑψίστου. Τοῦτο ἡ ὑμετέρα ἰατρικὴ ἐξοχότης πολὺ καλὰ γνωρίζει. Καὶ ἡμεῖς ὅμως γνωρίζομεν ὅτι ἡ ὑμετέρα ἰατρικὴ ἐξοχόης ἐν τῇ διακρινούσῃ αὐτῇ εὐφυΐᾳ καὶ νοημοσύνῃ, ἀναγνώρισε τὰ μεγάλα ἡμῶν προτερήματα καὶ ἐσκέφθη νὰ μᾶς ὑπεραοπίσῃ παρὰ τῷ ἀνθρωπολογίῳ ἐρρωμένως. Διὰ ταῦτα ἀπεφασίσαμεν κάμνοντες ὑμῖν, ἐξοχώτατε, τὴν ὑπερτάτην τῶν τιμῶν, δι' ὧν δύναται νὰ τιμηθῇ ἄνθρωπος ποτέ, ἵνα καταλέξωμεν ὑμᾶς μὲν μεταξὺ τοῦ σκυλικοῦ γένους, τὸν σύντροφόν σας δὲ Μπούμπην, τὸ χάρμα τοῦ οἴκου σας νὰ διορίσωμεν ὡς ἐπίτιμον μέλος πανσκυλικοῦ συνδέσμου, τὸν ὁποῖον ἱδρύωμεν προσεχῶς θείᾳ συνάρσει.

Κύριε,

Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐλήφθη παμψηφεὶ ὑφ' ὅλης τῆς ὁλομελείας τοῦ σκυλικοῦ γένους τῆς ἀπεράντου ταύτης χώρας, τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἥτις εἶναι τόσον φιλόσκυλος, ἥτις εἶναι πατρίς μας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθημεν καὶ εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἀποθάνωμεν. Ἡμεῖς εἴμεθα οἱ πρῶτοι αὐτῆς κάτοικοι, ἡμεῖς ἐσόμαθε καὶ

καὶ οἱ τελευταῖοι. Οὐαὶ δὲ εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θὰ θελήσῃ νὰ ἐγκύψῃ ἔστω καὶ τὴν τελευταίαν τρίχα τῆς μακρᾶς ἡμῶν καὶ ὑπερηφάνου οὐρᾶς.

Γαυγιώδεις ζητωκραυγαὶ ἐτάραξαν τὴν ἀπόλυτον σιγήν, ἥτις ἐπεκράτει κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ λόγου τοῦ ἀξιοτίμου ἐκ Καλιωντζῆ-Κουλοὺκ ἀντιπροσώπου καὶ προέδρου τοῦ συλλαλητηρίου. Αἱ σημαῖαι ἐσείοντο δαιμονιωδῶς, τὰ χρώματα τῶν ὁποίων συνηδεῖφοῦντο καὶ ρίγη ἐνθουσιασμοῦ διέτρεχον τὰς φλέβας τῶν εὐγενῶν τετραπόδων.

Ὁ φίλος μου Κωστάκης ἐφάνη τόσον συγκινηθείς, ὥστε εἶδον παχέα δάκρυα νὰ κυλίονται ὡς μαργαρίται ἐπὶ τῆς παρειᾶς του. Ἡ συγκίνησις τοῦ φίλου μου μετεδόθη αὐτοστιγμεὶ καὶ εἰς ἐμὲ καὶ σᾶς βεβαιῶ ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν ἤμην πλέον ἐχθρὸς τῶν σκύλων καὶ κατελήφθην ὑπὸ ἐντροπῆς διὰ τὸ μπαστούνι, ὅπερ ἐκράτουν εἰς χεῖράς μου καὶ τὸ ὁποῖον εἶχον σκοπὸν νὰ τὸ μεταχειρισθῶ πρὸς ἄμυνάν μου ἐναντίον των.

Αἱ γαυγιώδεις ζητωκραυγαὶ ἐξηκολούθησαν ἐπὶ πολλὴν ὥραν. Ὁ εἰς τὸ παράθυρον ὅμως στηριζόμενος Μπούμπης παρεκάλεσε τὸ πλῆθος νὰ σιγήσῃ, διότι ὁ κύριός του ἤθελε νὰ ὁμιλήσῃ. Καὶ πᾶς θόρυβος ἐκόπασεν ἀμέσως. Ὁ κ. Ρίτσος ἐθώπευσε τὴν μελανὴν αὐτοῦ γενειάδα καὶ ἐφάνη πρὸς στιγμὴν σκεπτόμενος. Ὅλον τὸ σκυλολόγιον περιέμενε μετὰ κατανύξεως. Αἴφνης ἡ φωνὴ τοῦ κ. Ρίτσου ἀκούεται τρέμουσα ἐκ βαθείας συγκινήσεως. Ἠσθάνθην ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκείνην διεπέρασεν ὁλόκληρον τὸ πλῆθος τῶν χιλιάδων σκύλων βαθὺ ρῖγος.

Ἀγαπητοὶ Κύριοι,

Εὐχαριστῶ διὰ τὴν μεγάλην τιμήν, τὴν ὁποίαν ἀπονεμένεται εἰς ἐμὲ καὶ τὸν φίλτατόν μου Μπούμπην. Οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τὴν καλωσύνην σας. Λογίζομαι ὑπερήφανος, διότι ἀπὸ σήμερον, ἀπὸ τῆς εὐτυχοῦς ταύτης ἡμέρας, θὰ δύναμαι νὰ φέρω τὸ γλυκὺ καὶ ὡραῖον ὄνομά σας. Ναί! Ἐγὼ πάντοτε προσεπάθησα, καὶ τοῦτο ἦτο καθῆκόν μου, νὰ ὑπερασπίσω σᾶς καὶ τὰ συμφέροντά σας, ὅταν οἱ ἄνθρωποι σᾶς ἐπεβουλεύοντο. Μάλιστα. Ἔγραψα πολλάκις καὶ εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον καὶ εἰς ἰδιαίτερον βιβλίον, ὑπὸ τὸν τίτλον ὑγιεινή, τὸ ὁποῖον ὑπέβαλα εἰς ἕνα διαγωνισμὸν τοῦ Συλλόγου. Ἀλλ' οἱ κριταὶ ἱεροσύλως ἠθέλησαν νὰ διαγράψουν τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον ὡμίλησα περὶ ὑμῶν, εὐγενεῖς μου συμπολῖται....

Κύριοι,

Καὶ εἰς τὸ μέλλον θὰ ἐξακολουθήσω νὰ σᾶς ὑπερασπίζωμαι ἐναντίον πάσης ἐπιβουλῆς. Θὰ σᾶς ὑπερασπίζωμαι ἐρρωμένως. Α! ἐνθυμοῦμαι ὁποία ὑπεράσπιστις ὑπάρχει εἰς τὴν ὑγιεινὴν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἐξέδωκε τύπῳ... Σᾶς τὴν συνιστῶ θερμῶς νὰ τὴν ἀναγνώσητε, θὰ ἴδητε ὅτι ὁποία εἶναι ἡ ἀγάπη μου πρὸς ὑμᾶς καὶ ὁποία ἡ ὑπεράσπισις. Ναί. Νὰ ἀναγνώσητε τὴν ὑγιεινήν μου. Τὰ βιβλιοπωλεῖα βρίθουν ἀπὸ ἀντίτυπά της. Ὅσοι, εὐγενεῖς μου κύριοι, εὑρίσκεσθε ἐδῶ τὴν στιγμὴν ταύτην, σπεύσατε καὶ ἀγοράσατε ἀπὸ μίαν. Σπεύσατε, κύριοί μου.

Ὁ κ. Ρίτσος τόσον συνεκινήθη ἐκ τῶν τελευταίων τούτων λέξεων, ὥστε ἐδάκρυσε. Ὁ Μπούμπης ὑπερήφανος ὠρθώθη καὶ ἐστήριξε τοὺς δύο ἐμπροσθίους πόδας ἐπὶ τοῦ ὤμου του. Ὁ θόρυβος ὁ ἐπακολουθήσας τὸν λόγον του ἦτο ἐξωφρενικός. Ἐπὶ πολλὴν ὥραν οὐδὲν ἠδυνάμεθα ν' ἀκούσωμεν. Κατόπιν τὸ πλῆθος τοῦ σκυλολογίου ἐτέθη ἐξ κίνησιν. Ἀπῆλθε τὴν στενὴν ὁδὸν καὶ εὑρέθη εἰς τὴν μεγάλην. Ἔβαινε βραδέως καὶ ἐκίνει τὴν προσοχὴν ὅλου τοῦ ἔξω εὑρισκομένου κόσμου.

(Ἀκολουθεῖ).

Εἰς τὸ ἑπόμενον. Τὸ πλῆθος τῶν σκύλων θέλει νὰ διέλθῃ διὰ τοῦ Μπόν Μαρσέ. — Ἀντίστασις τῶν ὑπαλλήλων. — Ἐπέμβασις τῶν ἐχεφρόνων καὶ διέλευσις τοῦ συλλαλητηρίου διὰ τῆς ὁδοῦ Ἀσμαλῆ Μετζίτ. — Πρὸ τῶν γραφείων τῆς Προόδου. — Ὁ λόγος τοῦ ἐκ Τοπχανέ ἀντιπροσώπου. — Ἡ φλογερὰ ἀπάντησις τοῦ κ. Σπανούδη.

Η ΧΗΡΑ ΤΟΥ ΝΑΥΤΗ

Γιατὶ σὲ ναύτη τὴν καρδιά σου
νὰ δώσῃς, κόρη στεργιανή,
κι' ὅλο κυλοῦν τὰ δάκρυά σου
καὶ ἡ ψυχή σου ὅλο πονεῖ;

Τὴν πόλη εὕρισκε ἡ ματιά σου
στενόχωρη καὶ σκοτεινή...
κ' ἐπόθει στἄγνωστο ἡ καρδιά σου
καινούργια πλάση φωτεινή!

Ἡ ψεύτρα τοῦ γιαλοῦ γαλήνη
δὲν ἐφαντάσθηκες φτωχή,
τί μαύρη τρικυμία ἀφίνει...

Καὶ τώρα βλέπεις μοναχή,
πῶς εἶχες φταίξει, κακομοίρα,
κ' ἦταν γραφτὸ νὰ μείνῃς χήρα!

Φώτιος Δ. Στεφανίδης.

ΓΝΩΜΙΚΑ

Ἡ λύπη ὅταν μοιράζεται μικραίνει. Ἡ χαρὰ ὅταν μοιράζεται μεγαλώνει.

Τὰς περισσοτέρας τῶν ἰδεῶν, ἃς συλλαμβάνομεν πρέπει νὰ ἀπορρίπτωμεν.

Εἰς τὰς ἐπαρχίας ὁ πλοῦτος εἶναι σκοπός, εἰς τὰς πόλεις μέσον.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΒΙΖΥΗΝΟΥ

ΤΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΜΟΥ

Ἄλλην ἀδελφὴν δὲν εἴχομεν παρὰ μόνον τὴν Ἀννιώ.

Ἦτον ἡ χαὰ δεμμένη τῆς μικρᾶς ἡμῶν οἰκογενείας καὶ τὴν ἠγαπῶμεν ὅλοι. Ἀλλ' ἀπ' ὅλους περισσότερον τὴν ἠγάπα ἡ μήτηρ μας. Εἰς τὴν τράπεζαν τὴν ἐκάθιζε πάντοτε πλησίον της καὶ ἀπὸ ὅ,τι εἴχομεν ἔδιδε τὸ καλλίτερον εἰς ἐκείνην. Καὶ ἐνῷ ἡμᾶς μᾶς ἐνέδυε χρηματοποιοῦσα τὰ φορέματα τοῦ μακαρίτου πατρός μας, διὰ τὴν Ἀννιὼ ἠγόραζε συνήθως νέα.

Ὡς καὶ εἰς τὰ γράμματα δὲν τὴν ἐβίαζεν. Ἂν ἤθελεν, ἐπήγαινεν εἰς τὸ σχολεῖον, ἂν δὲν ἤθελεν, ἔμενεν εἰς τὴν οἰκίαν. Πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἰς ἡμᾶς διὰ κανένα λόγον δὲν θὰ ἐπετρέπετο.

Ἐξαιρέσεις τοιαῦται ἔπρεπε, φυσικῷ τῷ λόγῳ, νὰ γεννήσουν ζηλοτυπίας βλαβερὰς μεταξὺ παιδίων, μάλιστα μικρῶν, ὅπως ἤμεθα καὶ ἐγὼ καὶ οἱ ἄλλοι δύο μου ἀδελφοί, καθ' ἣν ἐποχὴν συνέβαινον ταῦτα.

Ἀλλ' ἡμεῖς ἐγνωρίζαμεν, ὅτι ἡ ἐνδόμυχος τῆς μητρὸς ἡμῶν στοργὴ διετέλει ἀδέκαστος καὶ ἴση πρὸς ὅλα της τὰ τέκνα. Ἤμεθα βέβαιοι, ὅτι αἱ ἐξαιρέσεις ἐκεῖναι δὲν ἦταν παρὰ μόνον ἐξωτερικαὶ ἐκδηλώσεις φυσικωτέρας τινὸς εὐνοίας πρὸς τὸ μόνον τοῦ οἴκου μας κοράσιον. Καὶ ὄχι μόνον ἀνεχόμεθα τὰς πρὸς αὐτὴν περιποιήσεις ἀγογγύστως, ἀλλὰ καὶ συνετελοῦμεν πρὸς αὔξησιν αὐτῶν, ὅσον ἠδυνάμεθα.

Διότι ἡ Ἀννιώ, ἐκτὸς ὅτι ἦτον ἡ μόνη μας ἀδελφή, ἦτο κατὰ δυστυχίαν ἀνέκαθεν καχεκτικὴ καὶ φιλάσθενος. Ἀκόμη καὶ αὐτὸς ὁ ὑστερότοκος τοῦ οἴκου, ὁ ὁποῖος, ὡς κοιλιάρφανος, ἐδικαιοῦτο νὰ καρποῦται πλέον παντὸς ἄλλου τὰς μητρικὰς θωπείας, παραχώρει τὰ δικαιώματά του εἰς τὴν ἀδελφὴν τόσῳ μᾶλλον ἀομένως, καθόσον ἡ Ἀννιώ, οὔτε φιλότρωτος, οὔτε ὑπεροπτικὴ ἐγίνετο διὰ τοῦτο.

Ἀπ' ἐναντίας ἦτο πολὺ προσηνὴς πρὸς ἡμᾶς καὶ μᾶς ἠγάπα ὅλους μετὰ περιπαθείας. Καὶ—πρᾶγμα περίεργον—ἡ πρὸς ἡμᾶς τρυφερότης τοῦ κοραστίου, ἀντὶ νὰ ἐλαττοῦται προϊούσης τῆς ἀσθενείας του, ἀπεναντίας ηὔξανεν.

Ἐνθυμοῦμαι τοὺς μαύρους καὶ μεγάλους αὐτῆς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰ καμαρωτὰ καὶ σμιγμένα της ὀφρύδια, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο τόσῳ μᾶλλον μελανώτερα, ὅσῳ ὠχρότερον ἐγίνετο τὸ πρόσωπόν της. Πρόσωπον ἐκ φύσεως ρεμβῶδες καὶ μελαγχολικόν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τότε μόνον ἐπεχύνετο γλυκεῖά τις ἱλαρότης, ὅταν μᾶς ἔβλεπεν ὅλους συνηγμένους πλησίον της.

Συνήθως ἐφύλαττεν ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιόν της τοὺς καρπούς, οὓς αἱ γειτόνισσαι τῇ ἔφερον ὡς ἀρρωστικόν, καὶ τοὺς ἐμοίραζεν εἰς ἡμᾶς, ἐπανελθόντας ἐκ τοῦ σχολείου. Ἀλλὰ τὸ ἔκαμε πάντοτε κρυφά. Διότι ἡ μήτηρ μας ἐθύμωνε, καὶ δὲν ἔστεργε νὰ καταβροχθίζωμεν ἡμεῖς ὅ,τι ἐπεθύμει νὰ γευθῇ κἂν ἡ ἀσθενής της κόρη.

Ἐν τούτοις ἡ ἀσθένεια τῆς Ἀννιῶς ὁλονὲν ἐδεινοῦτο καὶ ὁλονὲν περισσότερον συνεκεντροῦντο περὶ αὐτὴν τῆς μητρός μας αἱ φροντίδες.

Ἀφ' ὅτου ἀπέθανεν ὁ πατήρ μας, δὲν εἶχεν ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας. Διότι ἐχήρευσε πολὺ νέα καὶ ἐντρέπετο νὰ κάμῃ χρῆσιν τῆς ἐλευθερίας, ἥτις, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Τουρκία, ἰδιάζει εἰς πᾶσαν πολύτεκνον μητέρα. Ἀλλ' ἀφ' ἧς ἡμέρας ἔπεσεν ἡ Ἀννιὼ σπουδαίως εἰς τὸ στρῶμα, ἔβαλε τὴν ἐντροπὴν κατὰ μέρος.

Κάποιος εἶχεν ἄλλοτε παρομοίαν ἀσθένειαν—ἔτρεχε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ, πῶς ἐθεραπεύθη.—Κάτου μία γραῖα κρύπτει βότανα θαυμασία ἰατρικῆς δυνάμεως, — ἔσπευδε νὰ τὰ ἐξαγοράσῃ.— Κάποθεν ἦλθε ξένος τις, παράδοξος τὸ ἐξωτερικόν, ἢ φημιζόμενος διὰ τὰς γνώσεις του,—δὲν ἐδίσταζε νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν ἀντίληψίν του. Οἱ διαβασμένοι, κατὰ τοὺς λαούς, εἶνε παντογνῶσται. Καὶ ὑπὸ τὸ πρόσχημα πτωχοῦ ὁδοιπόρου κρύπτονται ἐνίοτε μυστηριώδη ὄντα, πλήρη ὑπερφυσικῶν δυνάμεων.

Ὁ χονδρὸς τῆς συνοικίας κουρεύς, αὐτὸς μᾶς ἐπεσκέπτετο αὐτόκλητος καὶ δικαιωματικῶς. Ἦτον ὁ μόνος ἐπίσημος ἰατρὸς ἐν τῇ περιφερείᾳ μας.

Ἅμα τὸν ἔβλεπον ἐγὼ ἔπρεπε νὰ τρέχω εἰς τὸν μπακάλην. Διότι ποτὲ δὲν ἐπλησίαζε τὴν ἀσθενῆ, πρὶν ἢ κατατίθῃ τοὐλάχιστον πενῆντα δράμια ρακῆς.

— Εἶμαι γέρος, μωρή, ἔλεγε πρὸς τὴν ἀνυπόμονον μητέρα, εἶμαι γέρος καὶ ἂν δὲν τὸ τσούξω κομμάτι, δὲν βλέπουν καλὰ τὰ μάτια μου.

Καὶ φαίνεται, ὅτι δὲν ἐψεύδετο. Διότι ὅσῳ περισσότερον ἔπινεν, τόσον εὐκολώτερον ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ ποία εἶνε ἡ παχυτέρα τῆς αὐλῆς μας ὄρνιθα, διὰ νὰ τὴν λάβῃ ἀπερχόμενος.

Ἡ μήτηρ μου, ἂν καὶ ἔπαυσε πλέον νὰ μεταχειρίζεται τὰ ἰατρικά του, ἐν τούτοις τὸν ἐπλήρωνε τακτικὰ καὶ ἀγογγύστως. Τοῦτο μὲν, διὰ νὰ μὴ τὸν δυσαρεσκήσῃ τοῦτο δέ, διότι ποὺ συχνὰ διϊσχυρίζετο παρηγορῶν αὐτήν, ὅτι ἡ πορεία τῆς ἀσθενείας εἶνε καλή, καὶ ἀκριβῶς τοιαύτη, ὁποίαν ἐδικαιοῦτο νὰ τὴν περιμένῃ ἡ ἐπιστήμη ἀπὸ τὰς συνταγάς του.

Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἦτο δυστυχῶς λίαν ἀληθές. Ἡ κατάστασις τῆς Ἀννιῶς ἔβαινεν ἀργὰ μὲν καὶ ἀπαρατήτως, ἀλλ' ὁλονὲν ἐπὶ τὰ χείρω. Καὶ ἡ παράτασις αὕτη τῆς ἀορίστου καχεξίας, ἔκαμνε τὴν μητέρα μας ἄλλην ἐξ ἄλλης.

Πᾶσα νόσος, ἄγνωστος εἰς τὸν λαόν, διὰ νὰ θεωρηθῇ ὡς φυσικὸν πάθος, πρέπει, ἢ νὰ χωρήσῃ εἰς τὰς στοιχειώδεις ἰατρικὰς τοῦ τόπου γνώσεις, ἢ νὰ ἐπιφέρῃ ἐντὸς ὀλίγου τὸν θάνατον. Εὐθὺς ὡς παραταθῇ καὶ χρονίσῃ, ἀποδίδεται εἰς ὑπερφυσικὰς αἰτίας, καὶ χαρακτηρίζεται ὡς ἐξωτικόν.

Ὁ ἀσθενὴς ἐκάθησεν εἰς ἄσχημον τόπον. Ἐπέρασε νύκτα τὸν ποταμόν, καθ' ἣν στιγμὴν αἱ Νηρηΐδες ἐτέλουν ἀόρατα τὰ ὄργιά των. Ἐδιασκέλισε μαῦρον γάτον, ὁ ὁποῖος ἦτο κυρίως ὁ ἔξω ἀπὸ ἐδῶ μεταμορφωμένος.

Ἡ μήτηρ μου ἦτο μᾶλλον εὐλαβὴς παρὰ δεισιδαίμων. Κατ' ἀρχὰς ἀπετροπιάζετο τὰς τοιαύτας διαγνώσεις καὶ ἠρνεῖτο νὰ ἐφαρμόσῃ τὰς προτεινομένας γοητείας, φοβουμένη μὴ ἁμαρτήσῃ. Ἄλλως τε ὁ ἱερεὺς ἀνέγνωσεν ἤδη ἐπὶ τῆς ἀσθενοῦς τοὺς ἐξορκισμοὺς τοῦ κακοῦ, διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον μετέβαλε γνώμην.

Ἡ κατάστασις τῆς ἀσθενοῦς ἐδεινοῦτο. Ἡ μητρικὴ στοργὴ ἐνίκησε τὸν φόβον τῆς ἁμαρτίας. Ἡ θρησκεία ἔπρεπε νὰ συμβιβασθῇ μὲ τὴν δεισιδαιμονίαν.

Πλησίον εἰς τὸν σταυρὸν, ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς Ἀννιῶς, ἐκρέμασεν ἓν χαμαγλί, μὲ μυστηριώδεις ἀραβικὰς λέξεις.

Τὰ ἁγιάσματα διεδέχθησαν αἱ γοητεῖαι καὶ μετὰ τὰ εὐχολόγια τῶν ἱερέων ἦλθον τὰ σαλαβάτια τῶν μαγισσῶν.

Ἀλλ' ὅλα παρήρχοντο εἰς μάτην.

Τὸ παιδίον ἐχειροτέρευεν ἀδιακόπως, καὶ ἡ μήτηρ μας ἐγίνετο ὁλονὲν ἀγνώριστος. Ἐνόμιζες, ὅτι ἐλημόνησε πῶς εἶχε καὶ ἄλλα τέκνα.

Ποῦ μᾶς ἔτρεφε, ποῦ μᾶς ἔπλυνε, ποῦ μᾶς ἐμβάλωνεν ἡμᾶς τὰ ἀγόρια, οὔτε ἤθελε κἂν νὰ τὸ γνωρίζῃ.

Μία Σοῃδιώτισσα γραῖα, πρὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν παρασιτοῦσα ἐν τῷ οἴκῳ μας, ἐφρόντιζε περὶ ἡμῶν, ἐφ' ὅσον τῇ τὸ ἐπέτρεπεν ἡ μαθουσάλειος αὐτῆς ἡλικία.

Τὴν μητέρα μας δὲν τὴν ἐβλέπομεν ἐνίοτε ὁλοκλήρους ἡμέρας.

Πότε ἐπήγαινε νὰ δέσῃ μίαν λωρίδα ἀπὸ τὸ φόρεμα τῆς Ἀννιῶς ἐπὶ θαυματουργοῦ τινος τόπου, μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ δεθῇ καὶ τὸ κακὸν μακρὰν τῆς παιχούσης, πότε μετέβαινεν εἰς τὰς πλησιοχώρους ἐκκλησίας, ἐπὶ τῶν ὁποίων κατὰ τύχην ἐτελεῖτο ἡ μνήμη, κομίζουσα λαμπάδα κιτρίνου κηροῦ, χυμένην ἰδίαις αὐτῆς χερσί, καὶ ἴσην ἀκριβῶς πρὸς τῆς ἀσθενοῦς τὸ ἀνάστημα.

Πλὴν ὅλα, ὅλα ταῦτα ἀπέβαινον ἀνωφελῆ. Ἡ ἀσθένεια τῆς πτωχῆς μας ἀδελφῆς ἦ·ον ἀνίατος.

Ὅταν ἐξηντλήθησαν πλέον ὅλα τὰ μέσα καὶ ὅλα τὰ ἰατρικὰ ἐδονιμάσθησαν, τότε προσήλθομεν εἰς τὸ ἔσχατον καταφύγιον εἰς παρομοίας περιστάσεις.

Ἡ μήτηρ μου ἐσήκωσε τὸ μαραμένον κοράσιον εἰς τὴν ἀγκάλην της καὶ τὸ ἔφερεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἐγὼ καὶ ὁ μεγαλείτερός μου ἀδελφὸς ἐφορτώθημεν τὰ στρώματα καὶ ἠκολουθήσαμεν κατόπιν. Καὶ ἐκεῖ, ἐπὶ τῶν καθύγρων καὶ ψυχρῶν πλακῶν, πρὸ τῆς εἰκόνος τῆς Παναγίας, ἐστρώναμε καὶ ἐπλαγιάσαμεν τὸ γλυκύτερον ἀντικείμενον τῶν μεριμνῶν μας, τὴν μίαν καὶ μόνην μας ἀδελφήν!

Ὅλος ὁ κόσμος τὸ ἔλεγεν, ὅτι εἶχεν ἐξωτικόν. Ἡ μήτηρ μου δὲν ἀμφέβαλλε πλέον περὶ τούτου, καὶ αὐτὴ ἡ πάσχουσα ἤρχισε νὰ ἐννοῇ.

Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ μείνῃ σαράντα ἡμερονύκτια ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας, πρὸ τοῦ ἁγίου βήματος, ἐνώπιον τῆς Μητρὸς τοῦ Σωτῆρος, ἐμπεπιστευμένη εἰς μόνον τὸ ἔλεος καὶ τοὺς οἰκτιρμοὺς αὐτῶν, ἵνα σωθῇ ἀπὸ τὸ σατανικὸν πάθος, τὸ ὁποῖον ἐμφωλεῦσαν, ἐντὸς της τόσον ἀμειλίκτως κατέστρεφε τὸ τρυφερὸν τῆς ζωῆς αὐτῆς δένδρον.

Σαράντα ἡμερονύκτια. Διότι μέχρι τοσούτου ἠμπορεῖ νὰ ἀντισταθῇ ἡ τρομερὰ ἰσχυρογνωμοσύνη τῶν δαιμονίων εἰς τὸν ἀόρατον πόλεμον μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῆς θείας χάριτος.

Μετὰ τὴν διορίαν ταύτην τὸ κακὸν ἡττᾶται καὶ ὑποχωρεῖ κατησχυμένον. Καὶ δὲν λείπουσι διηγήσεις, καθ' ἃς οἱ πάσχοντες αἰσθάνονται ἐν τῷ ὀργανισμῷ των τοὺς τρομεροὺς σφαδασμοὺς τῆς τελευταίας μάχης, καὶ βλέπουσι τὸν ἐχθρὸν αὐτῶν φεύγοντα ἐν παραδόξῳ σχήματι, πρὸ πάντων καθ' ἣν στιγμὴν διαβαίνουσι τὰ Ἅγια ἢ ἐκφωνεῖται τὸ «Μετὰ φόβου».

Εὐτυχεῖς αὐτοί, ἐὰν ἔχωσι τότε ἀρκετὰς δυνάμεις ν' ἀνθέξωσιν εἰς τοὺς κλονισμοὺς τοῦ ἀγῶνος. Οἱ ἀδύνατοι συντρίβονται ὑπὸ τὸ μέγεθος τοῦ ἐν αὐτοῖς τελουμένου θαύματος. Ἀλλὰ δὲν μετανοοῦσι διὰ τοῦτο. Διότι ἂν χάνουν τὴν ζωήν, τοὐλάχιστον κερδαίνουν τὸ πολυτιμότερον. Σώζουν τὴν ψυχήν των.

Οὐχ ἧττον τοιαύτη τις ἐνδεχομένη περίπτωσις ἐνέβαλλεν εἰς μεγίστας ἀνησυχίας τὴν μητέρα ἡμῶν, ἥτις, μόλις ἐτοποθετήσαμεν τὴν Ἀννιὼ, καὶ ἤρχισε ν' ἀ τὴν ἐρωτᾷ περίφροντις πῶς αἰσθάνεται τὸν ἑαυτόν της.

Ἡ ἱερότης τοῦ τόπου, ἡ θέα τῶν εἰκόνων, ἡ εὐωδία τοῦ θυμιάματος ἐπέδρασαν, φαίνεται, εὐνοϊκῶς ἐπὶ τοῦ μελαγχολικοῦ της πνεύματος. Διότι, εὐθὺς μετὰ τὰς πρώτας στιγμάς, ἐζωήρευσε καὶ ἤρχισε νὰ ἀστεΐζεται μὲ ἡμᾶς.

— Ποῦ ἀπὸ τοὺς δύο θέλεις νὰ παίξετε μαζί; τὴν ἠρώτησε τρυφερῶς ἡ μήτηρ μου—τὸν Χρηστάκη, ἢ τὸ Γιωργί;

Ἡ ἀσθενὴς ἔρριψε πρὸς τὴν λαλοῦσαν πλάγιον ἀλλ' ἐκφραστικὸν βλέμμα, καὶ ὡς ἂν ἐπέπληττεν αὐτὴν διὰ τὴν πρὸς ἡμᾶς ἀδιαφορίαν, τῇ ἀπήντησεν, ἀργὰ καὶ μετρημένα.

— Ποῦ ἀπὸ τοὺς δύο θέλω; Κανένα δὲν θέλω χωρὶς τὸν ἄλλο. Τὰ θέλω ὅλα τὰ ἀδέρφια μου, ὅσα καὶ ἂν ἔχω.

Ἡ μήτηρ μου συνεστάλη καὶ ἐσιώπησεν.

Μετ' ὀλίγον ἔφερε καὶ τὸν ὁλόμικρον ἀδελφόν μας εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀλλὰ μόνον διὰ τὴν πρώτην ἐκείνην ἡμέραν.

Τὸ ἑσπέρας ἀπέπεμψε τοὺς ἄλλους δύο, καὶ ἐκράτησε μόνον ἐμὲ πλησίον της.

Ἐνθυμοῦμαι ἀκόμα ὁποίαν ἐντύπωσιν ἔκαμεν ἐπὶ τῆς παιδικῆς μου φαντασίας ἡ πρώτη ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ διανυκτέρευσις.

Τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῶν ἔμπροσθεν τοῦ εἰκονοστασίου λύχνων, μόλις ἐξαρκοῦν νὰ φωτίζῃ αὐτὸ καὶ τὰς πρὸ αὐτοῦ βαθμίδας, καθίστα τὸ περὶ ἡμᾶς σκότος ἔτι ὑποπτότερον καὶ φοβερώτερον, παρὰ ἐὰν ἤμεθα ἁπλῶς διόλου εἰς τὰ σκοτεινά.

Ὅσάκις τὸ φλογίδιον μιᾶς κανδύλας ἔτρεμε, μοὶ ἐφαίνετο, πῶς ὁ Ἅγιος ἐπὶ τῆς ἀπέναντι εἰκόνος ἤρχισε νὰ ζωντανεύῃ, καὶ ἐσάλευε, προσπαθῶν ν' ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὰς σανίδας, καὶ καταβῇ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, μὲ τὰ φαρδυὰ καὶ κόκκινά του φορέματα, μὲ τὸν στέφανον περὶ τὴν κεφαλήν, καὶ μὲ τοὺς ἀτενεῖς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ ὠχροῦ καὶ ἀπαθοῦς προσώπου του.

Ὁσάκις πάλιν ὁ ψυχρὸς ἄνεμος ἐσύριζε διὰ τῶν ὑψηλῶν παραθύρων, σείων θορυβωδῶς τὰς μικρὰς αὐτῶν ὑάλους, ἐνόμιζον, ὅτι οἱ περὶ τὴν ἐκκλησίαν νεκροὶ ἀνερριχῶντο τοὺς τοίχους καὶ προσεπάθουν νὰ εἰσδύσωσιν εἰς αὐτήν. Καὶ τρέμων ἐκ φρίκης, ἔβλεπον ἐνίοτε ἀντικρύ μου ἕνα σκελετόν, ὅστις ἤπλωνε νὰ θερμάνῃ τὰς ἀσάρκους του χεῖρας ἐπὶ τοῦ μαγκαλίου, τὸ ὁποῖον ἔκαιε πρὸ ἡμῶν.

Καὶ ὅμως δὲν ἐτόλμων νὰ δηλώσω οὐδὲ τὴν παραμικροτέραν ἀνησυχίαν. Διότι ἠγάπων τὴν ἀδελφήν μου, καὶ ἐθεώρουν μεγάλην προτίμησιν νὰ ἦμαι διαρκῶς πλησίον της καὶ πλησίον τῆς μητρός μου, ἥτις χωρὶς ἄλλο θὰ μὲ ἀπέστελλεν εἰς τὸν οἶκον, εὐθὺς ὡς ἤθελεν ὑποπτευθῇ ὅτι φοβοῦμαι.

Ὑπέφερον λοιπὸν καὶ κατὰ τὰς ἑπομένας νύκτας τὰς φρικιάσεις ἐκείνας μετὰ ἀναγκαστικῆς στοϊκότητος καὶ ἐξετέλουν προθύμως τὰ καθήκοντά μου, προσπαθῶν νὰ καταστῶ ὅσον τὸ δυνατὸν ἀρεστότερος. *)Ἕπεται συνέχεια).*

— Πῶς νὰ τὸ βάλῃ κανεὶς αὐτὸ τὸ ἔρμο ἐκεῖ ἀπάνω . . .

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΔΙΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

ΠΩΣ ΝΑ ΠΑΝΔΡΕΥΕΣΘΕ

Τίποτε δὲν ὑπάρχει καλήτερον ἀπὸ ἕνα ἁρμονικὸν γάμον.

ΠΛΑΤΩΝ

Ὁ γάμος εἶναι ἀγκάθι ποῦ κάμνει ρόδα.

Ἅγιος ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ

Ὁ τύραννος σύζυγος. *Ἂν ἡ κοινωνία μας δὲν ἔχει πλέον ἀπὸ τοὺς ἰδιοτρόπους ἐκείνους καὶ σκληροὺς δεσπότας, οἱ ὁποῖοι ὅμως μὲ ὅλην τὴν ἠθικήν των τερατωδίαν, εἶχον κάποιο μεγαλεῖον, εἶναι ὅμως γεμάτη ἀπὸ τυραννίσκους μικροσκοπικούς, ποῦ ἐργάζονται ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ νόμου καὶ τῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν.*

Μπορεῖτε νὰ φανταισθῆτε τὴν κατάστασιν μιᾶς δυστυχισμένης γυναικός, ἡ ὁποία εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ πέσῃ ὑπὸ τὸ κράτος ἑνὸς τέτοιου δεσπότου, ὅστις βαίνει πρὸς τὸν γάμον μὲ τὸ ἦθος κατακτητοῦ καὶ βαρβάρου, καὶ ὅστις ἔχει πάντοτε τὴν μανίαν νὰ δεικνύῃ εἰς τὴν σκλάβα του, εἰς πᾶσαν περίστασιν ἀναφαινομένην, ὅτι εἶναι κύριός της δυνάμει τοῦ νόμου, ἀδιαφιλονείκητος δεσπότης, ποῦ δὲν παραιτεῖται ἀπὸ τὴν παντοδυναμίαν, ποῦ τοῦ δίδει ὁ νόμος καὶ ὁ ὁποῖος θὰ ἐθεωροῦσεν ὅτι ἔχασε τὴν ἐξουσίαν, ἂν κατεδέχετο νὰ ζητήσῃ τὴν γνώμην τῆς δυστυχισμένης ἐκείνης, εἰς τὴν ὁποίαν ἔδωσε τὸ ὄνομά του.

Βεβαίως εἰς τοιοῦτος σύζυγος εἶναι κόλασις διὰ μίαν γυναῖκα. Μακρὰν λοιπὸν ἀπὸ τὸν τοιοῦτον τὸν κύραννον σύζυγον, διότι ἄλλως δὲν ἠμπορεῖ νὰ μὴ κλαπῇ γάμος εἰς τὴν πόλιν.

Σχεδὸν τὸ ἴδιον εἶναι καὶ διὰ τὸν σύζυγον, ὅστις εἶναι ἀδυνάτου χαρακτῆρος. Αὐτὸς μπορεῖ νὰ ἔχῃ καλὸν πολὺν καὶ καλὴ καρδιά, δὲν ἔχει ὅμως θέλησιν καὶ γίνεται γελοῖος καὶ μάλιστα μισητός, κινῶν τὴν περιφρόνησιν τῆς γυναικός του, ἡ ὁποία θεωρεῖ τὸν ἑαυτόν της ταπεινούμενον, ὅταν εὑρίσκῃ τὸν σύζυγόν της κατώτερόν της. Τί χρησιμεύει νὰ σκέπτεται καλὰ καὶ νὰ βλέπῃ καθαρά, ἂν διστάζῃ περὶ τοῦ τί νὰ κάμῃ. Ἡ ἀδυναμία προκαλεῖ τὰς μεγαλητέρας δυστυχίας καὶ ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον καταστρέφει εἶναι τόσον περισσότερον ἔνοχος, ὅσον σκέπτεται καθαρώτερον. *(Ἀκολουθεῖ).*

(Διασκευὴ ἐκ τοῦ γαλλικοῦ) *Λὶς Δ. Ε.*

ΤΟ "ΝΕΟΝ ΠΝΕΥΜΑ"

ΚΑΙ Ο ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ ΤΟΥ

Ἀπὸ μίαν ἀνταπόκρισιν ἐξ Ἀθηνῶν τοῦ «Νέου Πνεύματος» μανθάνομεν πολλὰ καὶ σπουδαῖα πράγματα διὰ τὸ φιλολογικὸν ἔτος 1908. Ἡμεῖς περὶ τούτου δὲν θὰ ἀσχοληθῶμεν. Θὰ σημειώσωμεν ὅμως σημειά τινα τῆς ἀνταποκρίσεως ταύτης πρὸς χάριν αὐτῆς τῆς συντάξεως τοῦ περιοδικοῦ τούτου, τὸ ὁποῖον ἐὰν δὲν ἔχει λογοτεχνικὰ προτερήματα, κατώρθωσεν ὅμως νὰ κάμῃ ἀγαθὴν ἐντύπωσιν παρὰ τῷ δημοσίῳ. Τὸ δημόσιον ὅμως αὐτὸ ποῦ τοῦ ἤνοιξε τὰς ἀγκάλας δὲν εὑρίσκομεν εὔλογον καὶ νὰ ἀπατᾶται. Καὶ διὰ τῆς ἐξ Ἀθηνῶν ἀνταποκρίσεως ἀπατᾶται. Ὁ ὑπὸ τὸ ψευδάνυμον Λίκ μεταξὺ ἄλλων λέγει εἰς τὴν ἀνταπόκρισίν του, ὅτι ἐξεδόθησαν ἡ ***Μεγάλη αὔρα*** *τοῦ Σκίπη, τὰ* ***Ὡραῖα*** *τοῦ Περγιαλίτη, τὰ* ***Πεπρωμένα*** *τοῦ Μαλακάση καὶ τὰ* ***Τραγούδια τοῦ Νησιοῦ*** *τοῦ Στρατήγη, Καὶ ἕως ἐδῶ πάει καλά. Ἀλλὰ, προσθέτει δῆθεν εἰρωνικῶς, κάποιαν ἀνήσυχον μονομανίαν τῶν μαλλιαρῶν, οἵτινες ἐπλούτησαν τὴν φιλολογίαν των διὰ τῶν ἔργων* ***Ταμπουρᾶς καὶ Κόπανος*** *τοῦ Πάλλη,* ***Κληρονομία*** *τοῦ Βαρλέντη,* ***Σὰν Παραμύθια*** *τοῦ Γεωργιάδου καὶ Στὸν ἴσκιο τῆς συκιᾶς τοῦ Βλαστοῦ.*

Ἀλλὰ δὲν μᾶς πληροφορεῖ ὁ κ. αὐτὸς Λίκ καὶ ἡ σύνταξις τοῦ «Νέου Πνεύματος» γνωρίζουν μαζὶ μὲ τὰ ὀνόματα καὶ τοὺς τίτλους καὶ τὰ περιεχόμενα τῶν πρώτων; Γνωρίζουν μαζὶ μὲ τὰ ὀνόματα καὶ τοὺς τίτλους τὰ περιεχόμενα καὶ τῶν δευτέρων; Ἐὰν τὰ γνωρίζουν θὰ ἔγραφεν ὁ εἷς καὶ θὰ ἐδημοσίευεν ἡ ἄλλη ὅτι ἐὰν οἱ κ. κ. Πάλλης, Βαρλέντης, Γεωργιάδης καὶ Βλαστός εἶναι μαλλιαροὶ ἐπίσης εἶναι μαλλιαροὶ οἱ κ. κ. Σκίπης, Μαλακάσης καὶ Περγιαλίτης. Οἱ πρῶτοι δὲν ἀλλάζουν οὔτε κατὰ κεραίαν ἀπὸ τοὺς δευτέρους.

Αὐτὰ ἂν γράφωνται ὅπως γίνουν ἀρεστοί οἱ γράφοντες εἰς τὸ δημόσιον εἶναι κακόν. Ἐὰν γράφωνται χωρὶς νὰ γνωρίζουν τί γράφουν οἱ γράφοντες εἶναι κάκιστον. Ὁ δὲ σοβαρὸς τύπος οὔτε εἰς τὸ κακὸν ἀρέσκεται, οὔτε εἰς τὸ κάκιστον, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸ καλὸν καὶ τὴν ἀλήθειαν.

Γ. Μανοῦσος.

ΣΤΙΧΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ

ΞΕΝΟΦΑΝΟΥΣ

Στὴν φωτιὰ σιμά, σὰ χειμωνειάζῃ,
σὲ μαλακὸ κρεββάτι ξαπλωμένοι
κι' ἀπὸ καλὸ φαγὶ πιὰ χορτασμένοι
γλυκό ρουφῶντας κρασὶ ταιριάζει
σιγομασσῶντας τὰ στραγαλάκια,
τὴν κουβέντα μας γλυκὰ νἀρχινοῦμε·
πῶς; πόθεν; ποῦ καὶ πόσα, νὰ ρωτοῦμε,
σὰν ἦρτε ὁ Ξέρξης εἶχες χρονάκια;

Δ. Π. Φωτεινός.

ΑΣΤΕΙΑ

Ὁ Ἀγαθόπουλος, ὅστις δὲν ἦτο ποτὲ εὐτυχὴς εἰς τὴν οἰκογενειακήν του ἑστίαν, ὅταν ἐχήρευσε ἀνέλαβε κάπως, τοῦτο δὲ τὸν ἐπέτρεπε νὰ λέγῃ·— Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἔχασα τὸ ἥμισύ μου εἶμαι κατὰ δύο φορὰς βαρύτερος ἀπὸ πρίν,

Ἐν Φαναρίῳ καθ' ἑκάστην διέρχεται τὰς ὁδοὺς γέρων λαχανοπώλης μετὰ τοῦ ὄνου του, διαλαλῶν διὰ βραχνῆς φωνῆς τὰ ἐμπορεύματά του. Ὅταν δέ τις τὸν καλέσῃ,— Μπαξεβάνη, ἐκεῖνος ἀντὶ ἀπαντήσεως ἀποτείνεται πρὸς τὸν ὄνον τοῦ λέγων. — Τσούς.— Πόσο δίνεις τὰ λάχανα; — Εἴκοσι παράδες — Δέκα δὲν γίνεται; Ἀντὶ πάλιν νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὸν ἐρωτῶντα ἀποτείνεται πρὸς τὸν ὄνον του στρέφων τὰ νῶτα. Ντέ!

Ἐν τῇ σχολῇ.

Ὁ διδάσκαλος. Πές μου μικρὲ. ποῖον εἶναι τὸ εὐθραυστότερον πρᾶγμα στὸν κόσμο;

Μικρός. Ἡ γέφυρα, κύριε.

Εὐγενής γαμβρός.

Ὁ διάλογος λαμβάνει χώραν εἰς τὸ Ὠδεῖον μεταξὺ ὑπερπαχυσάρκου κυρίας καὶ μιᾶς φίλης της, ἥτις παρεπονεῖτο ὅτι ὁ γαμβρός της εἶναι βάνανσος. Ἡ παχύσαρκος ἀπαντᾷ·

—Ἀ! ὁ ἰδικός μου εἶναι εὐγενέστατος, ποτὲ δὲν θὰ τὸν

ἀκούσετε νὰ προφέρῃ κακὰς λέξεις... Φανταστῆτε, ὅταν θέλῃ νὰ εἴπῃ τὴν λέξιν *ἀγελάδα*, ἀμέσως γυρνᾷ πρὸς ἐμὲ καὶ προσθέτει:

— Δὲν πρόκειται γιὰ σᾶς, ἀγαπητή μου, πενθερά.

Ὡραία δικαιολόγησις.

Ὁ κύριος. — Γιάννη, τί ἔγεινε ἡ τούρτα;

Γιάννης. — Τὴν ἔφαα.

Ὁ κύριος. — Τί;

Γιάννης. = Σταθῆτε... μὴ θυμώνετε, ἀκοῦστε καὶ θὰ μὲ δικαιολογήσετε... Ἡ Μαριγὼ τὰπολιώρα μοῦ εἶπε μ' ἕναν τρόπο κοροϊδευτικό· Μπορεῖς νὰ φᾷς ὁλόκληρη αὐτὴ τὴν τούρτα; Τῆς λέω, μπορῶ. Μοῦ λέει, δὲν μπορεῖς. Τῆς ξαναλέω μπορῶ. Μοῦ ξαναλέει δὲν μπορεῖς. Τότε ἐγὼ φούρκωσα καὶ τὴν κατέβασα μὲ μιᾶς. Κ' ἡ σουρουλοῦ ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ στόμα. Νὰ τῆς δείξω ἐγὼ ἐκείνης δὲν μπορεῖς.

ΠΕΝΝΙΕΣ

*** *Κάθε χρόνο καὶ χειρότερα. Ἡ φράσις αὐτὴ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἀκούεται πολὺ συχνά!*

Ἐφέτος ἠμπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῇ διὰ πολλὰ πράγματα. Διὰ τὴν οἰκονομικήν κατάστασίν μας. Διὰ τὴν ἀγοράν μας καὶ διὰ πολλὰ ἄλλα.

Ἀλλὰ πρὸ πάντων δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ διὰ τὶς ἀποκριές. Αἱ ὁποῖαι εἶναι τόσον κρύαι, τόσον ἄοστοι.

Οἱ χοροί, ποῦ ἠλπίζοντο ὅτι τώρα μὲ τὸ σύνταγμα θὰ ἦσαν ζωηρότατοι, ἀπεναντίας δὲν ἔχουν τίποτε τὸ ἐξαιρετικόν.

Οἱ μασκαράτες ἐπίσης οἰκτραί. Σοῦ ἐμποιοῦν ἀηδίαν τὰ βρωμερὰ καὶ ἀκαλαίσθητα ἐκεῖνα ἀνθρωπάρια, τὰ ὁποῖα φέροντα ἐπὶ τῆς ράχεώς των ὀλίγα κουρέλια διατρέχουν τοὺς λασπωμένους δρόμους τῆς ἀεὶ λασπωμένης πόλεώς μας.

Εἰς ἐπίμετρον ὁ καιρὸς ἐπιμένει νὰ εἶναι ὑγρὸς καὶ ψυχρότατος.

Πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εὔχονται νυχθημερὸν οἱ γαλοτσάδες νὰ διατηρηθῇ εἰ δυνατόν ἐπ' ἄπειρον, πρὸς ἐκποίησιν τοῦ εὐθραύστου ἐμπορεύματός των, διὰ τοῦ ὁποίου ἀμφιβολία πλέον δὲν ὑπάρχει ὅτι ἐπιδιώκεται ἡ λήστευσις τῆς πελατείας των.

*** *Ἕνα ἀπὸ τὰ γεγονότα, τὰ συγκινήσαντα περισσότερον τὴν κοινωνίαν μας ἦτο καὶ ἡ ἀπεργία τῶν καπνοπωλῶν.*

Ὁ κόσμος δὲν εἶχε καπνόν καὶ οἱ τεριακῆδες ἐφύλαττον ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ ὅσον ἤ πρόνοιά των τοὺς ἐπρομήθευσε.

Πολλοὶ διὰ παρακλητικωτάτου τρόπου, ὁ ὁποῖος ἠδύνατο νὰ ραγίσῃ τὴν σκληροτέραν καρδίαν, ἐζητοῦσαν ἕνα τσιγάρο ἀπὸ τοὺς φίλους των. Ἀλλὰ σπανίως αἱ ἱκεσίαι των εἰσηκούοντο.

Λέγεται ὅτι τὴν παράτασιν τῆς καταστάσεως αὐτῆς εὔχονται αἱ γυναῖκες, διὰ νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὴν δυσωσμίαν τοῦ συζυγικοῦ των στόματος καὶ οἱ λαθρέμποροι, οἵτινες ἐπὶ τέλους κερδίζουν ἀνέτως τὸ ψωμί των. Ἀλλ' ἄλλα μὲν λαθρέμποροι εὔχονται, ἄλλα δὲ Ρεζῆ τεκταίνεται.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ Ρεζῆς σκεπτόμεθα ὅτι ἡ κατάργησις αὐτῆς θὰ φέρῃ μεγάλα καλὰ εἰς τὴν κοινωνίαν μας. 1ον θὰ ἀπασχοληθῇ πολὺς κόσμος εἰς τὸ ἐμπόριον τῶν καπνῶν, 2ον θὰ ἐπέλθῃ συναγωνισμὸς ἐπωφελής δι' ὅλους, καὶ ὁ ἐπαχθὴς φόρος τὸν ὁποῖον πληρώνει ἡ ἀνθρωπότης θὰ ὑποβιβασθῇ κατὰ πολύ, 3ον ὅλοι οἱ λωποδύται, οἵτινες μετέρχονται καὶ τὸν λαθρέμπορον θὰ ἀπασχοληθοῦν πλέον ὁριστικῶς εἰς τὴν πώλησιν τῶν καπνῶν καὶ τοιουτοτρόπως θὰ ἐξασφαλισθῇ κάπως ἡ δημοσία τάξις.

*** *Ὅλαι αἱ συντεχνίαι ἔλαβον τὰ μέτρα των. Καὶ ἡ συντεχνία τῶν ἀξιοτίμων μὲν, ἀλλὰ παραγνωριζομένων λωποδυτῶν, δὲν ἠθέλησε νὰ ὑστερήσῃ. Ἀλλὰ λογικωτέρα πασῶν δὲν προέβη εἰς διαδηλώσεις καὶ ψηφίσματα πρὸς τὴν Βουλήν, ἀλλὰ συσκεφθεῖσα ἀπεφάσισε καὶ τὴν ἀπόφασιν αὐτῆς ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν ἀξιότιμον πελατείαν της διὰ τοιχοκολλήσεων. Εἰς τὸ ἑξῆς, ὅστις θὰ ἔχῃ τὴν ἀναίδειαν νὰ φέρῃ ἐπ' αὐτοῦ κάτω τῶν πεντήκοντα γροσίων, συλλαμβανόμενος θὰ δέρεται ἀνηλεῶς. Οἱ ἀναγνῶσταί μας θὰ κάμουν καλὰ νὰ συμμορφωθοῦν πρὸς μίαν τοιαύτην δικαίαν ἀπόφασιν. Ἕνα πρᾶγμα ὅμως, νομίζομεν, ὅτι ἔχομεν δικαίωμα νὰ ἀποτείνωμεν πρὸς τοὺς κ. κ. λωποδύτας. Νὰ ἀπογυμνοῦν μὲν τοὺς ἀναγνώστας μας, νὰ τοὺς ἀφήνουν ὅμως μίαν εἰκοσάραν διὰ νὰ ἀγοράζουν τὸν Ἐπίκαιρον. Τὸ δικαίωμά μας τοῦτο, τὸ ὁποῖον διατυπῶμεν ὑπὸ τύπον παρακλήσεως, πιστεύομεν, θὰ γίνῃ δεκτὸν ὑπὸ τῆς ὁλομελείας τῶν λωποδυτῶν.*

*** *Προχθὲς ἐκίνει τὴν περιέργειαν τῶν περιπατητῶν τοῦ Πέραν ὡραία τις κυρία, φέρουσα ἐπὶ τῆς κομψῆς κεφαλῆς της πελώριον μαῦρον καπέλον μὲ ὑπερμέγεθες λευκὸν πτερόν, τὸ ὁποῖον ἐκυμαίνετο εἰς τὸ κενὸν ὡς σινδόνι. Ὁ συνοδεύων αὐτὴν κύριος ἔβαινε παρ' αὐτὴν εἰς σεβαστὴν ἀπόστασιν. Καὶ τοῦτο μᾶς ἐγέννησε τὴν σκέψιν: Μήπως αἱ κυρίαι ἐδημιούργησαν τὰ μεγάλα καπέλα διὰ νὰ κρατοῦν εἰς ἀπόστασιν τοὺς κυρίους των.*

*** *Τὸ νέον μηνιαῖον περιοδικὸν τοῦ κ. Ἀποστ. Μελαχρινοῦ ἡ Ζωὴ ἐμφανίζεται τὴν ἑβδομάδα ταύτην. Ρίψαντες ἓν βλέμμα ἐπὶ τῆς ὕλης ὁμολογοῦμεν ὅτι ἡ πόλις μας οὐδέποτε μέχρι σήμερον εὐτύχησε νὰ ἴδῃ τοιαύτης ἀξίας σύγγραμμα. Πιστεύομεν ὅτι ἀπὸ τὴν πρώτην ἐμφάνισίν του θὰ κατακτήσῃ τὸ ἐκλεκτὸν κοινόν.*

Ἀπορία

Μία κυρία κρατεῖ ἀνοικτὴν τὴν ὀμβρέλλαν της. Ἕνας κύριος κρατεῖ κλειστὴν τὴν ὀμβρέλλαν του. Ἀλληλοκοιτάζονται καὶ ἀντιπαρέρχονται. Τώρα ὁ κ. κρατεῖ ἀνοικτὴν τὴν ὀμβρέλλαν του καὶ ἡ κυρία κλειστήν. Τί συνέβη; Ποία σκέψις ἔκαμε τὴν κυρίαν νὰ κλείσῃ τὴν ὀμβρέλλαν της καὶ ποία τὸν κύριον νὰ τὴν ἀνοίξῃ;

Ἠμποροῦν οἱ ἀναγνῶσταί μας νὰ μας λύσουν τὴν ἀπορίαν;

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ε. Γ. Πέραν. Λυπούμεθα μὴ δυνάμενοι νὰ τὸ δημοσιεύσωμεν. Ὄχι διότι αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ "Ἐπικαίρου,, εἶναι ἄκραι φιλολογικαί, ἀλλὰ διότι τὸ ἔργον σας εἶναι ἄκρως ἀφιλολόγητον. Μὴ χάνετε τὸν καιρόν σας ἀδίκως γράφοντες. Ἡ καλὴ ἡμέρα ἀπὸ τὸ πρωὶ φαίνεται.

Γ. Μ. Πέραν. Τὸ ἐδηλώσαμεν ἤδη εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον. Λεχόμεθα μεταφράσεις τοῦ διαγωνισμοῦ μέχρι τῆς 15ης τρέχοντος.

Φ. Ξεφ. Πρίγκηπον. Τὸν ἴδιον τίτλον φέρει κ' ἕνα δρᾶμα τοῦ κ. Φυτίλη. Ἀλλὰ ἐκεῖνο δὲν εἶναι χτισμένο στὸν ἄμμο, τὸ δικό σας ὅμως ἐξάπαντος εἶναι. Ἀπὸ παντοῦ καταρρέει. Καὶ ὅμως ὑπάρχουν μέρη τινά, τὰ ὁποῖα θὰ τὰ ἐζήλευε κάθε λογογράφος, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ χτισμένα στὸν ἄμμο. Μήπως θέλετε νὰ δικαιολογήσετε τὸν τίτλον σας; Τότε ἐπεύχατε.

Δ. Δ. Μέγα Ρεῦμα. Ἡ Ζωὴ εἶναι ἑτοίμη πρὸς διανομήν. Ἠμπορεῖτε νὰ ἀποταθῆτε πρὸς τὸν ἐκδότην της κ. Δ. Μελαχρινόν, Ρεφάτ Χάν, ἀρθ. 18.

Θᾶνον, Πέραν. Μήπως ἠμπορεῖ αὐτὸ νὰ ἐνδιαφέρῃ τὸ δημόσιόν μας; Ὅσον διὰ τὴν μετάφρασιν ἀπὸ τὸν Σοπεγχάουερ ἐὰν εἶναι ἐπιτυχημένη στείλατέ την καὶ θὰ τὴν δημοσιεύσωμεν εὐχαρίστως. Μὴ λησμονῆτε ὅμως τὸν ὅρον· ἐὰν εἶναι ἐπιτυχημένη. Τὸ σταλὲν ἐλήφθη.

Βασιλ. Χ. Πέραν. Ἀ, εἶναι δυνατὸν τοιαύτη σύμπτωσις; Ὁ Ταμπουρᾶς καὶ Κόπανος τοῦ κ. Πάλλη θὰ περιῆλθεν ἐξάπαντος εἰς τὰς χεῖρας σας. Σᾶς παραθέτομεν τὸ ὀκτάστιχον, τὸ ὁποῖον ἐκολλήσατε πολὺ ἀδεξίως εἰς τὸ ποίημά σας πυρὶ τῆς βουλῆς, καὶ τό ὁποῖον διορθώσατε κάπως διὰ τῆς καλλιτεχνικῆς χειρός σας.

Πεγνῶντας ἀπὸ τὴ βουλή,
ρητόρου ἀκούω φωνὴ σαχλή
Τιμή, συνείδησις,, πατρίς,,,
Κ' ἐμένα θές νὰ μοῦ φανεῖ
πῶς κάποια φώναζε φωνή
Βρέ μοῦντζες δῶσ' του τρεῖς,
βρέ μοῦντζες δῶσ' του τρεῖς,
Κ' ὡς ποῦ νὰ πῇς κουκοῦτσι
μιὰ καὶ τό κόφτω γώ παπούτσι.

Ἄλλην φορὰν μὴ τό κάμνετε, διότι αὐτὸ ὀνομάζεται κλεψιὰ χυδαία.

Δὶς Α. Ε. Πέραν. Θὰ μᾶς περιποιήσετε τιμήν.

Καν, Ἄνναν, Κοντοσκάλιον. Ὁ "Ἐπίκαιρος,, μετά τινα φύλλα θὰ εἶναι ἀγνώριστος. Θὰ παρελαύνῃ εἰς τὰς σελίδας του ἡ καλλιτέρα μας φιλολογία. Ἀπὸ σήμερον ἀρχόμεθα δημοσιεύοντες τὸ ἀριστούργημα τοῦ ἀειμνήστου Γ. Βιζυηνοῦ. Ἔχει τόσας-παραπλήσιας γραμμὰς μέσα. Εἴμεθα πεπεισμένοι ὅτι θὰ ἀναγνωσθῇ ἀπλήστως ὑπὸ τοῦ δημοσίου. Ἅμα τελειώσῃ θὰ δημοσιεύσωμεν ἓν ὡραῖον ἰταλικὸν δρᾶμα, μεταφρασθὲν ὑπὸ γνωστοτάτου ἐν Ἀθήναις λογογράφου. Ἀμφιβολία δὲν ὑπάρχει ὅτι θὰ κάμῃ ἐντύπωσιν.

Ἰ. Σαβάδης, Νέα Ὑόρκη. Ἐλήφθησαν, σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Φύλλα 1ον 2ον καὶ 3ον ἐστάλησαν ἤδη.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ε. Βασιλειάδου καὶ Σας